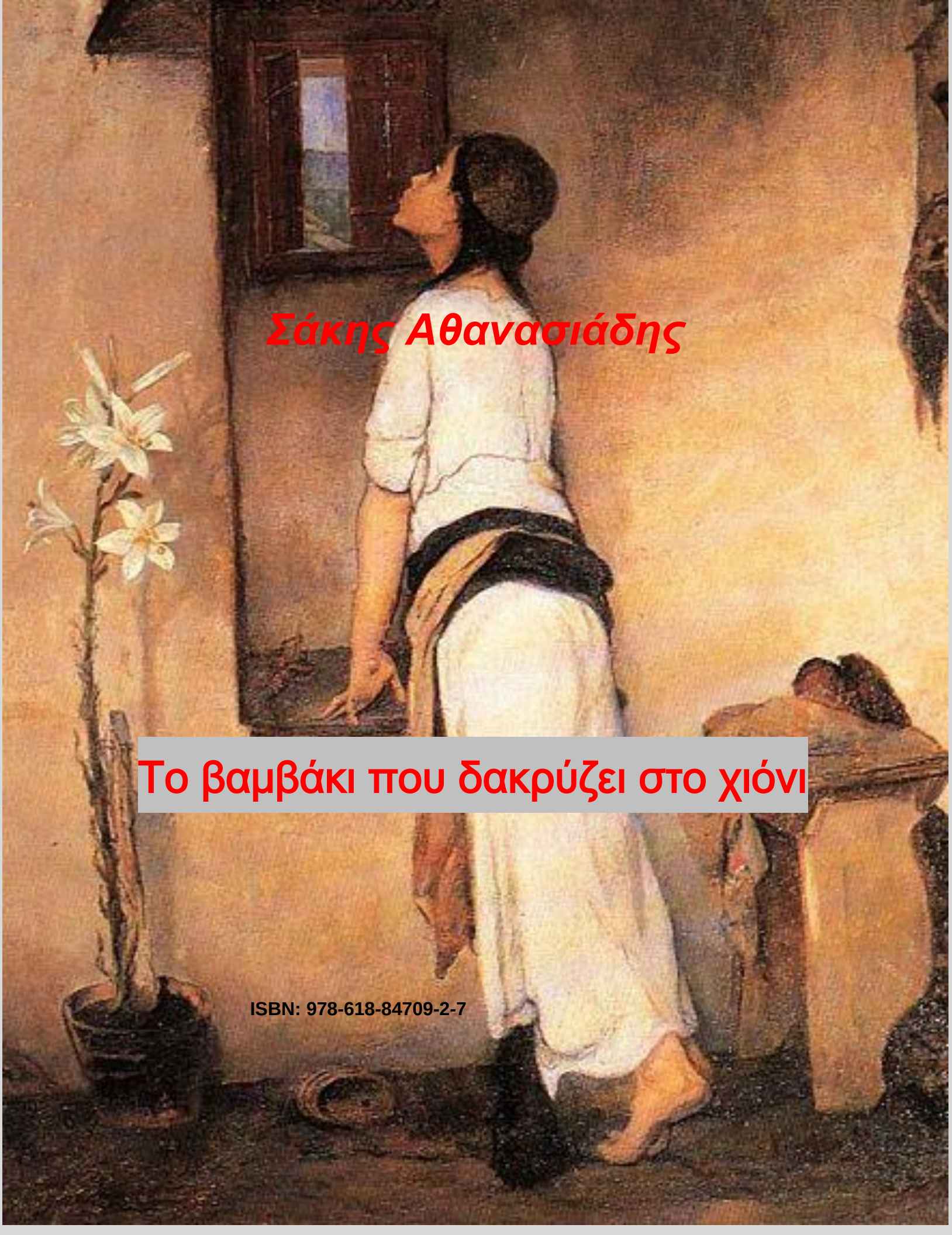

Σάκης Αθανασιάδης

Το βαμβάκι που δακρύζει στο χιόνι

ISBN: 978-618-84709-2-7

Το βαμβάκι που δακρύζει στο χιόνι

Σάκης Αθανασιάδης

Περιέχει νέα και παλιά ποιήματα από προηγούμενες
Ποιητικές συλλογές

Ποιήματα

Ο ΣΑΚΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ Γεννήθηκε το 1965 στον Άγιο Πέτρο του Κιλκίς και τα τελευταία χρόνια ζει στην Λαμία κι εργάζεται στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Το πεζογραφικό του έργο έχει διακριθεί ενώ έχουν δημοσιευτεί άρθρα του σε καθημερινές εφημερίδες. Ποιήματά του βρίσκονται σε διάφορες ανθολογίες κι έχουν μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος λογοτεχνικών ομάδων για ένα διαφορετικό βλέμμα. Οι ArpeggiosMP το 2012 είναι οι πρώτοι που μελοποίησαν στίχους του σε μορφή demo video στο(youtube), και η πρώτη του δισκογραφική παρουσία γίνεται στο τέλος του 2012 στο CD άλμπουμ : Από το Μηδέν, του Γιώργου Δημητριάδη, ενώ το 2019 στίχοι του βρίσκονται στο CD άλμπουμ : Το μεταξύ μας διάστημα, του Β. Καζαντζή.

Προηγούμενα έργα:

ΠΟΙΗΣΗ 1. ΣΑΝ ΘΕΑΤΕΣ (Αθήνα1988) 2. ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΡΝΗΣΗΣ (Σικυώνιος 1990) 3. ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗΣ (Άποψη1993) 4.Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΛΙΟΣ (Α΄ έκδοση Άποψη 2009, Β΄έκδοση 2014,το βιβλίο)5. ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ ΧΡΟΝΟΥ (Α΄ έκδοση Άποψη 2013, Β΄έκδοση 24grammata.com 2014) 6.ΟΙ ΑΝΑΣΕΣ ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ (Το βιβλίο 2014) 7. ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ (Το βιβλίο 2015) 8. ΝΥΧΤΕΡΙΝΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ (24grammata.com 2016) 9. ΕΝΑ ΦΕΓΓΑΡΙ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ (24grammata.com 2018) 10. ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ (2020) 11. Η ΒΡΟΧΗ ΧΟΡΕΥΕΙ ΣΤΑ ΚΕΡΑΜΙΔΙΑ (2022)

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ 1. ΥΠΑΚΟΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΩΤΕΡΟΥΣ (Ταχυδρομική1989)- νουβέλα 2. Η ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΘΩΩΝ (Απόπειρα 1998)-διηγήματα3. Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΟΣ (Ιωλκός 1999)-διηγήματα 4. ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ (Ιωλκός 2001)-μυθιστόρημα.

e-mail:sakathanasiadis@gmail.com

Τίτλος: **«Το βαμβάκι που δακρύζει στο χιόνι»**
Συγγραφέας**: Σάκης Αθανασιάδης**

ISBN: 978-618-84709-2-7

Χρονολογία έκδοσης: ΛΑΜΙΑ 2026

Πίνακας εξωφύλλου**:** *-Η Προσμονή - Νικηφόρος Λύτρας (Πύργος Τήνου, 1832 – Αθήνα, 13 Ιουνίου 1904)*

Copr. Σάκης Αθανασιάδης

Επιτρέπεται χωρίς περιορισμό η αναπαραγωγή μέρος του βιβλίου για μη κερδοσκοπικούς λόγους, με υποχρεωτική την αναφορά του ονόματος του δημιουργού.

με άδεια Creative Commons

Καρδερίνες από πλαστελίνη

Είχα βρει το παράθυρο που κρατούσε
τον χειμώνα δικό του ο ήλιος
να ακονίζει ατάραχος δόντια της μοναξιάς
μα η νύχτα τον πρόδωσε έπεσε πάλι χιόνι
και το φως ήταν άσπρο
να φοβάται τα όνειρα
ένα παιδί που ήθελε να περπατήσει ξυπόλυτο
εκεί που ταξιδεύει η βροχή
την θάλασσα να συναντήσει
Καρδερίνες από πλαστελίνη
είχα βάλει στα δέντρα
να έρχονται παγωμένα πουλιά
το τραγούδι του χειμώνα να ακούω
όταν φύγω μακριά να θυμάμαι
τα πουλιά που μιλούσαν την δική μου φωνή
Είχα δει άγριο ήλιο το καλοκαίρι
τους τοίχους που γρατζουνούσε
κι ήθελε να μου κάψει
την βάρκα με τα όνειρα και τα πανιά
μέχρι η θάλασσα απ’ μάτια μου να βγει
Καρδερίνες από πλαστελίνη
αφήνω τώρα δώρο στο παιδί
γιατί από την άμμο της ψυχής ο ποταμός
στα μάτια του ορμητικός θα φτάσει

Το βαμβάκι που δακρύζει στο χιόνι

Φοράω τα παντελόνια του ήλιου
και κοιτάζω ατάραχος την θάλασσα
πληγωμένος από τη αρμύρα και τον άνεμο
μοιάζω μέσα στο δυνατό φως πέτρινο καράβι
που το ξέχασαν οι αιώνες
Δεν αλλάζω χρώμα στα μάτια
φοβάμαι τον πολιτισμό που σκουριάζει το μυαλό
έτσι μπορώ να δω καθαρά
τους χιλιάδες ηλεκτρονικούς ζητιάνους
να φωνάζουν βοήθεια
μπροστά σε μία παγωμένη οθόνη
σε μια πατρίδα που περπατάει με άδεια μάτια
στο μαύρο δάσος και περιμένει να φυτρώσει το τσιμέντο
φοβάμαι την σιωπή της αγέλης
Καμιά φορά σκέφτομαι τα λόγια που άκουγα να μου λένε
πως πάντα πήγαινα σε λάθος δρόμους
σε λόφους με αγκάθια, σε ανθρώπους με πόνο στα μάτια
μα αυτοί οι λάθος δρόμοι ήταν οι πιο όμορφοι δρόμοι
γιατί έκαιγε δυνατά η ψυχή κι έτρεχα με φόρα στον έρωτα
γιατί είχαν το φως να μεγαλώσουν ένα όνειρο
τόσο λίγο για πολλούς αλλά μεγάλο για μένα
είχαν το φως για να δω ξανά μέσα στα μάτια του πατέρα μου
το βαμβάκι που δακρύζει στο χιόνι

Κόκκινη άνοιξη

Καθώς τα τρένα της φωτιάς εξαϋλώνονται
οι μεθυσμένοι του χρυσού
με ένα όπλο στο χέρι
στους δρόμους πολεμάνε το Σάββατο
Αυτή την κόκκινη άνοιξη
πέφτει η βροχή σαν αίμα στο χώμα
για να περάσεις απ’ το σκοτάδι της ψυχής τους
αόρατος
γράμματα γράψε σε ένα θεό
που διαβάζει τα μάτια
Μήπως σου πει πως μοιάζει ένας άγγελος
κι αν τελικά στην άλλη όχθη
ξυπόλυτος φτάσεις
αυτή την κόκκινη άνοιξη το αίμα που βράζει
τα τρένα της φωτιάς τα τείχη αν θα σπάσουν
Καθώς η σιωπή του βουνού επανέρχεται
πολιτευτές ετοιμάζουν τους λόγους
ανάβουν κεριά και προσεύχονται
να δώσουν οι κάλπες σταυρούς

Οι άγγελοι της απάτης

Εγώ που έχω κουραστεί
άδειες θέσεις να κοιτάζω
φαντάζομαι τα κρύα μάτια που θα σου χτυπάνε
την πλάτη σαν μητέρα
και θα σου υπόσχονται καλύτερη ζωή για τα παιδιά σου
στην εποχή των χάρτινων σταυρών
μπορούν να σταυρωθούν έστω για λίγο οι αθάνατοι
πριν ξεπλυθούν απ' την βρωμιά των λαϊκών
μες τον χρυσό και το ξεχάσουν
και το ξεχάσουν πως έπρεπε κάτι να πουν
σε αυτούς που δεν έβλεπαν δρόμο
μπροστά τους απ' την φυλακή τους
ή σε αυτούς που έχουν μίσος κληρονομικό
γιατί τους έχει πετάξει ο έρωτας αλάτι
τους πρόθυμους χειροκροτητές
για έναν χάρτινο σταυρό
να υποσχεθούν τον θεό τους σε είδος
ενώ στο μυαλό τους ετοιμάζουν τον χάρτη
της ευθανασίας σε κάποιο μεγάλο ποτάμι
Εγώ που βλέπω τώρα την θάλασσα ακίνητη να μυρίζει
ακούω να μιλάνε για καινούριες μέρες
σε μεγάλα ξενοδοχεία
διαβάζοντας λόγους που τους έγραψαν
οι άγγελοι της απάτης
ακούω να μιλάνε για όνειρα που θα δώσουν στους φτωχούς
οι λίγες σφαίρες για την δημοκρατία
Κάτω απ' τα σκουριασμένα σύννεφα
μεθυσμένοι βρικόλακες για χρήματα χειροκροτούν
το καλύτερο δόλωμα για κάμερες
ηχογραφούν και μοιράζουν ήχο και εικόνες
σε όποιο μέσο μπορεί να πληρωθεί
Μα εγώ που έχω κουραστεί
να κοιτάζω άδειες θέσεις στην πόλη των ιδεών
βλέπω τώρα την θάλασσα ακίνητη να μυρίζει
βλέπω τώρα τα μάτια του ποταμού
δακρυσμένα λίγο πριν την ευθανασία
αλλά είμαι μόνο αυτός που βλέπει
πίσω απ' τον ματωμένο σταυρό
ένα όπλο να τον σημαδεύει

Ήθελα να βάψω ένα ποτάμι

Ήθελα να βάψω ένα ποτάμι μια φορά
να έμοιαζε με θάλασσα
στου Αυγούστου την φωτιά
ίσως και να ερχόσουν μες τα φώτα να με βρεις
πάλι με τις βέρες αν δεν έμαθες να ζεις

Μόνος ξημερώματα ξυπνάω για να δω
έναν χειμωνιάτικο και γκρίζο ουρανό
δρόμοι προς το μέλλον με κομμάτια πλαστικό
έμποροι προφήτες να πουλάνε τον θεό

Πέταξα τις πόλεις κοστούμια στη φωτιά
έκαψα τα όνειρα που είχα δανεικά
μύρισα οινόπνευμα σε άγονα χωριά
μέσα από τις στάχτες να βρω μια αγκαλιά

Ήθελαν να αφήσω το ποτάμι μου μακριά
για να μην με πνίξει του χειμώνα η μοναξιά
έβαλαν τα μαύρα μου τα ρούχα στα κλαδιά
μα άνοιξη δεν έφτασε ποτέ της στη καρδιά

Πέτρες στους δρόμους
μια Ελλάδα που φιλάει υπονόμους
νόμοι και τάξη
στο χρήμα αν παραδοθείς θα είσαι εντάξει

Η θάλασσα του Αυγούστου

Χιλιόμετρα τα χρόνια μες τους δρόμους
χωριά που καίγονται κουράστηκα να βλέπω
όσο κι αν ψάχνω για νερό να ξεδιψάσω
μόνο αλάτι στην πληγή θα ρίξω λίγο

Παρατημένες άγκυρες στον δρόμο
μια αυταπάτη μες την έρημο αντικρίζω
τρελά φυσάει ο αέρας
και μου πετάει στα μάτια σκόνη

Δακρύζει απόψε ένα κορίτσι
καθώς στην θάλασσα του Αυγούστου περπατάω
ένα Σεπτέμβρη βροχερό έχει η φωνή του
το πρώτο αστέρι έπεσε για εκείνη το φυλάω

Πλησιάζουν αυτοκίνητα και τρέχω
απ' τα παιγνίδια του μυαλού μου να ξεφύγω
δεν σβήνει η αγάπη μόνο καίει
είναι το φως ξυπόλητος απ' το σκοτάδι να γυρίζω

Ο Βαρδάρης τραγουδάει μαζί μου στο τρένο

Στην λίμνη με τις ευχές
που ζούνε τα δικά μου παραμύθια
πουλιά πετούν χαμηλά
στα καλάμια πλησιάζουν
εκεί δεν βλέπει ο θεός
κι οι ζητιάνοι το μεγάλο ποτάμι φοβούνται
μονάχα κάποια αγάπη μου
περπατάει μαζί μου στην λάσπη

Κυλάει ο Αξιός αργά
στα πόδια του Αυγούστου
κι η θάλασσα που περιμένει το γλυκό νερό
το φράγμα με αλάτι δεν μπορεί να σπάσει

Τόσα χρόνια παραμένω επιβάτης
σε άδειο τρένο σκουριασμένο
τα χαλάσματα να ψάχνω
και τραγούδια να σου φτιάχνω
το νερό να ξεδιψάς

Στην λίμνη με τις ευχές
μένει η νεράιδα μου μόνη
ο ήλιος της χτυπά το κορμί μα ποτέ δεν το λιώνει
κανείς απ' το χωριό δεν ζητά να την δει
το λευκό φως της ψυχής το αρνούνται
μονάχα ο Βαρδάρης τραγουδάει μαζί μου στο τρένο
κυνηγοί δεν πλησιάζουν φοβούνται

Μάλλον θα έχει ακουστεί σε σκλάβων παραμύθια
πως μια νεράιδα στην λίμνη περπατάει μονάχη την νύχτα
στην όχθη του ποταμού μαζεύει αστέρια
κι όποιος τη δει ξαφνικά του κόβει τα χέρια

Τόσα χρόνια παραμένω επιβάτης
σε άδειο τρένο σκουριασμένο
τα χαλάσματα να ψάχνω
και τραγούδια να σου φτιάχνω
το νερό να ξεδιψάς

Κορίτσια που περάσατε από εδώ

Κορίτσια που περάσατε από εδώ
ποτάμι με φιλιά ορμητικό
μου φέρατε νερό να βαπτιστώ
ουράνιο τόξο, ένα γέλιο παιδικό

Κορίτσια που περάσατε από εδώ
αφήσατε τον ήλιο να σωθώ
μονάχος την βροχή να μη μισώ
στον βάλτο του μυαλού μη τρελαθώ

Μου ανάβατε τις νύχτες μου φωτιές
να ξεκινήσω το όνειρο του χθες
να ακούω την καρδιά του Αξιού
τραγούδια για να γράψω του νερού

Να μάθω να πετάω μακριά
το κάθε πλαστικό χωρίς καρδιά
μου μάθατε να αγαπάω το απλό
ότι είναι αληθινό να βρω θεό

Κορίτσια που περάσατε από δω
πρώτη φορά θα πω ευχαριστώ
κι ας φύγατε στον άγριο καιρό
το γέλιο των ματιών σας είναι εδώ

Ένας παλιάτσος στην πλατεία γελάει

Όπου ακούς δυνατά για αγάπη
είναι το αίμα της γης που γελάει
όταν με όπλα μιλούν οι σοφοί
ένας παλιάτσος για θυσία μιλάει

Όπου υπάρχει στα μάτια το φως πονάει η καρδιά
όταν η θάλασσα καίγεται το δάκρυ μιλάει
μη τραγουδάς σε πόλεις νεκρές
ένας παλιάτσος στην πλατεία για σένα γελάει

Ήρθε καιρός να βάλεις φωτιά
μια μέρα αλήθειας στο μυαλό σου
παπούτσια από χρόνια κι ας έχεις παλιά
που περπατάνε μονάχα την νύχτα

Όπου υπάρχει αγάπη ανθίζει η καρδιά
όπου γελάνε παιδιά τραγουδάνε αστέρια
κανένας δεν τρέχει να βάλει φωτιά
να κάψει τα μικρά καλοκαίρια

Ήρθε καιρός να βάλεις φωτιά
σε όνειρα χάρτινα της συλλογή σου
να κάψεις τα σκιάχτρα που είναι κοντά
πριν ξεχαστείς στην φυλακή σου

Φύλλα του καλοκαιριού

Η πόλη άρπαζε φωτιά έκαιγε ο αέρας
τα μάτια μου και τα όνειρα που ’δωσα δανεικά
κι αφού δεν είχα ένα φιλί τον Αύγουστο να σώσω
να περπατήσω ήθελα στα σύννεφα κοντά

Ενώ είχα φτάσει στην κορυφή
τον ουρανό να πιάσω
βλέπω την θάλασσα μακριά
να μου χαμογελά

Έλα κοντά μου μην αργείς ακούω να μου λέει
το σώμα σου να δροσιστεί, καίει η αγάπη καίει
και τα φιλιά της δανεικά σε ’μένα να τα δώσεις
αλάτι έχω της ψυχής μια πληγή να κλείσεις

Χωρίς καλά να το σκεφτώ
στην άμμο περπατάω
βουτάω τα μάτια στο νερό
και φεύγει ο θυμός
καθώς ο αέρας ξενυχτά
σβήνει φιλιά με αλάτι
μα η διαδρομή ως το όνειρο
ποτέ δεν θα χαθεί

Το πηγάδι των παραμυθιών

Ανοίγω το παράθυρο καλύτερα να δω το πράσινο του Αξιού
ακίνητο είναι το νερό μοιάζει σαν ζωγραφιά
μα όσο σκέφτομαι ξανά στον χαλασμένο δρόμο
δεν άλλαξε και τίποτα εδώ
ματώνουν οπαδοί ο πόλεμος κρατάει χρόνια
είναι η πατρίδα μου αυτή, είναι η πατρίδα μου που ήξερα παλιά και με πονάει
είναι οι «στρατιώτες» που χορεύουν και γελάνε
όταν το κόμμα κυβερνάει ως το πρωί στα πανηγύρια
Αφήνω αυτοκίνητο κλειδιά μαζεύω τα κλαδιά
χορτάριασε και πάλι η αυλή
μα όλα είναι εκεί ζωγραφισμένα στο μυαλό μου
στους τοίχους θα χορεύουν οι σκιές
στη σιωπή θα ακούγονται φωνές
τα κεραμίδια του σπιτιού θα στάζουν αίμα
ονόματα παραμυθιών
τα δώρα των πολεμιστών και των απόντων
Ξανά θα ανάψω ένα κερί γι’ αυτούς που έμειναν εκεί για πάντα
που μου έδωσαν ένα φιλί, μια βροχή να ζωγραφίσω
από τους φράχτες για να βγω να μάθω να μιλάω
να βάλω ήλιο και βροχή στην χάρτινη ζωή μου
πηγάδι των παραμυθιών το δώρο των ξυπόλητων προσφύγων
των νικητών μα ηττημένων της αλήθειας

Μόνο οι εραστές μένουν ζωντανοί

Ένα γράμμα που άφησες διάβασα το πρωί
μόνο οι εραστές μένουν ζωντανοί
πηγαίνω στην δουλειά και νιώθω ζωντανός
μες το κρύο γραφείο στη τσέπη βρίσκω φως

Μόνο οι εραστές μένουν ζωντανοί
μόνο οι εραστές μένουν ζωντανοί...

Μια φορά ευχήθηκα η αγέλη να βρει
το ποτάμι με ήλιο και νερό καθαρό
στα κρυφά χαμογέλασες και ρωτούσες γιατί
τον θεό τον σκοτώνουν για μια φέτα ψωμί

Μόνο οι εραστές μένουν ζωντανοί
μόνο οι εραστές μένουν ζωντανοί

Ένα βράδυ Χριστούγεννα πάνω στην εθνική
σε σκοτάδι πυκνό πετούσε η ψυχή
είχα χάσει το φως μα με βρήκες εσύ
μου έδωσες τον φακό έναν δρόμο να βρω

Μόνο οι εραστές μένουν ζωντανοί
μόνο οι εραστές μένουν ζωντανοί

Είναι κάποιες φορές που θυμάμαι σαν χθες
κάτι ασύλληπτους τύπους με μεγάλες κοιλιές
που μιλούσαν συνέχεια και μου τάζαν χρυσό
να με σώσουν ζητούσαν από το δρόμο αυτό

Μόνο οι εραστές μένουν ζωντανοί
μόνο η αγάπη μπορεί στο αιιώνιο να ζει

Τα χελιδόνια της ψυχής

Πόρτες θα σπάνε το πρωί
πολεμιστές φανατικοί θα λένε
τώρα είναι καιρός
να πολεμήσεις για το φως
μαύρισε πάλι η θάλασσα
και η πατρίδα χάλασε
μέσα σε ηλεκτρονικά
και φύλα διαφορετικά
Θα πολεμήσεις με σκιές
θα σε γεμίσουν ενοχές
κουμπάροι, σόι, πολιτικοί
θα πίνουν μέχρι το πρωί
κι όσα ψέματα θα πουν
στην ιστορία θα κοπούν

Θα σου ζητήσουνε φωτιά
σκλάβος θα πουν' ήσουν παλιά
και η πατρίδα είχε χαθεί
από δειλούς όπως εσύ
γι' αυτό για πρώτη σου φορά
χτύπα μια σφαίρα στην καρδιά
Μακριά οι άγγελοι πετούν
και τα κανόνια τους κοιτούν
που θα τους στείλουν συντροφιά
για να μην νοιώθουν μοναξιά

Μέσα στη χώρα του ποτέ
ποτέ μη λες ποτέ
γιατί την άνοιξη θα δεις
τα χελιδόνια της ψυχής
κόκκινα να' χουνε φτερά
από μια αδέσποτη σφαίρα

Πάρε τον δύσκολο δρόμο

Μου φώναζε ο πατέρας φύγε από εδώ
θα αρχίσεις το κρασί και θα σπάσεις
εδώ ονομάζουν το μαύρο θεό
το φως αμαρτία
πάρε τον δύσκολο δρόμο
μα να κρατάς μαζί σου φωτιά

Μπορεί να πονέσεις μπορεί να πληγωθείς
λάσπες το σώμα να γεμίσει
μπορεί να μην έχεις να φας
ούτε βοήθεια να βρεις, μην κουραστείς
στην θάλασσα τα όνειρα μοιράζουν φωτιά

Πάρε τον δύσκολο δρόμο
ακόμα κι αν πέσεις
πιάσε ένα σύννεφο να σηκωθείς
ακόμα κι αν πέσεις
μια αγκαλιά θα βρεθεί να σηκωθείς

Δεν θέλω ποτέ μου να δω
τα μάτια των παιδιών να λερώνουν
αυτόν τον ήλιο εδώ
οι νέοι μα αίμα πληρώνουν

Θα μου χρωστάς μια αγκαλά
τα χρόνια όταν περάσουν
γιατί η φωνή σου θα μείνει εδώ
και οι παλιάτσοι απλά θα τα χάσουν

Πάρε τον δύσκολο δρόμο
ακόμα κι αν πέσεις
ξύπνα ένα όνειρο να σηκωθείς
ακόμα κι αν πέσεις…

Γιατί τα σύνορα είναι μέσα μας

Δεν θα χτυπήσω τις πόρτες να ζητήσω νερό
να ξεφύγω απ’ την σκόνη
των παιδικών μου βημάτων
με ξεδιψάνε χαρούμενα μάτια
εδώ ο βαρδάρης τραγουδάει
αλλά κανείς δεν ακούει
γιατί τα σύνορα είναι μέσα στις ψυχές

Θα μιλήσω ξανά για την σιωπή
για την σιωπή των απόντων
αυτή που λίγοι ακούνε στα σύνορα
και μπορούνε να δουν
τις πέτρες όταν κλαίνε για τους αθώους του εμφυλίου
το ποτάμι που αργοπεθάνει στις αυλές σας
τον κήπο στην ψυχή των παιδιών μαραμένο
και τους κρυμμένους στο σκοτάδι
που φοβούνται να αγαπήσουν τον ήλιο

Δεν θα ανοίξω τα παράθυρα
να βάλω το φεγγάρι στα μάτια
εδώ το φως είναι παντού
αλλά δεν είναι ψωμί
κι έτσι κανείς δεν το βλέπει
γιατί τα σύνορα είναι μέσα μας

Μες του Αυγούστου το φεγγάρι παραδώσου

Θα σου χαρίσω τα κουπιά μου για να βλέπεις
μια βάρκα μες τον ύπνο σου
να ταξιδεύεις σε μια θάλασσα την νύχτα
όταν γελάς με τα μεθύσια σου

Και ζαλισμένη όταν ξυπνάς να μην θυμάσαι
το όνειρο πως έσπασε
ούτε αστέρια ούτε φάρους να ανάβεις
και την φωτιά που έσβησε

Εγώ μιλάω κι ακούω την φωνή σου
από μια κόκκινη θάλασσα
πέφτουν αστέρια τα μαζεύω
να δεις και φάρους άναψα

Έχω κρατήσει την φωτιά και λίγη άμμο
απ' την αγρύπνια μας
άμα περάσεις από δω και δεις τα φώτα
λίγα φιλά ρίξε στον κήπο μας

Μη τα αφήσεις στην φωτιά να μη καούνε
βάλε φωτιά στις πόλεις που σε πάτησαν
μες του Αυγούστου το φεγγάρι παραδώσου
σε όσους σε αγάπησαν

Το δέντρο της αγάπης δεν υπάρχει

Ήθελα να δω
χαραγμένο στον κορμό του δέντρου
το όνομά σου
δίπλα σε μια ματωμένη καρδιά
να μην χαθώ ξανά
στο λίγο φως του χειμώνα
όπως εσύ και σπάσουν τα μάτια μου
Η μνήμη με βοηθάει να περάσω
τα σπασμένα κλαδιά που φράζουν το μονοπάτι
σε κάθε μου βήμα πουλιά
φωνάζουν την άνοιξη να ξυπνήσει
μα όταν φτάνω τα πουλιά χάνονται
το δέντρο της αγάπης δεν υπάρχει
Ήθελες να φυτέψεις ένα δέντρο
στη σκιά του να κάθονται οι ερωτευμένοι
γιατί έλεγες αν το δέντρο της αγάπης κοπεί
όλα θα σβήσουν στην ψυχή τίποτα δεν θα υπάρχει
ούτε για εμάς ούτε για κανέναν
και η αγάπη πρέπει να σωθεί, γιατί σώζει
Ήθελες να βάλεις τον πόλεμο μέσα μου
να καίνε τα μάτια να βγάζω κραυγές στο δρόμο
γιατί έλεγες πως άντρας που δεν πολεμάει
θα είναι για πάντα ηττημένος
μα δεν έβλεπες τις μάχες στους στίχους μου
ούτε τις πληγές τις σφαίρες στο σώμα, στα μάτια μου
και είπες: Θα παραδοθώ στους νικητές

Οι πιστοί της ησυχίας

Φανατικοί στις πλατείες
Πυροβολούν τα αστέρια
Να μην αλλάξει τίποτα εδώ
Να μην πετούν περιστέρια
Μαζί τους χιλιάδες πιστοί της ησυχίας
Με καταθέσεις και μετρητά
Να μην αλλάξει τίποτα
Στο όνομα της ελευθερίας
Κι εσύ νομίζεις πεινάνε τα μάτια σου
Μόλις ο ήλιος θα βγει κι ακούς καλημέρα
Βγαίνεις στο δρόμο για να σκοτώσεις
με ένα πιστόλι στο μυαλό οπλισμένο
Όμως δεν έχεις σκεφτεί ποτέ τα παιδιά
Όταν τα όνειρα τους βράχια θα βρουν
Και τα κρεμάσουν να μαραθούν
Σε μανταλάκια ιστοσελίδες "αλήθειας"
Οι νεκροθάφτες της νέας Ελληνικής ιστορίας
Οι πιστοί της ησυχίας
Όμως δεν έχεις σκεφτεί
Αν σε πάει ο δρόμος αυτός
Στην φυλακή που έχεις χτίσει εσύ για σένα
Αφού η ψυχή σου έχεις πιστέψει πως έχει σωθεί
Στο όνομα της ελευθερίας
Σου λένε απλά εκεί έξω ο κόσμος πεινάει
Κι εσύ πρέπει να φας καλά για να ζήσεις
Να φας αν πρέπει τον φίλο, τον αδελφό
Να έχεις ένα πιστόλι στο μυαλό οπλισμένο

Η ψυχή που δεν πέφτει στο χώμα μεγαλώνει στο φως

Οι πρώτες σταγόνες της ανοιξιάτικης βροχής
καίνε τα μάτια
ο ήλιος πέφτει πληγωμένος στο ποτάμι
περπατάω αργά ανάμεσα σε σπασμένα κλαδιά
σκαλώνει η ψυχή στα αγκάθια
αφήνει κομμάτια της στο χορτάρι
το σώμα γεμίζει λάσπες
που αντί οι λάσπες να λερώνουν καθαρίζουν την ψυχή
Πια σύνορα να περάσω να μην σπάσω
το βάζο που κρατάω στα χέρια μου
το βάζο μιας ολόκληρης ζωής αδελφέ μου
όταν αέρας υγρός φωνάζει ονόματα απουσίας
μέχρι να φτάσω στην όχθη του Αξιού
να σκορπίσω τις στάχτες σου στο νερό να ελευθερωθείς
Μέσα στη σιωπή μου βλέπω ένα παιδί να τρέχει
στην απέναντι όχθη να κυνηγήσει τον ήλιο
με μια σφεντόνα στα χέρια
εσένα βλέπω να κρατάς την σφεντόνα
που τίποτα δεν φοβήθηκες
και κοιτάζω στα θολά νερά όλα τα καλοκαίρια μου
τους χειμώνες μου όλους
μα χάνονται οι εικόνες και τελειώνουν τα χρώματα
μόλις οι στάχτες σου αρχίζουν το ταξίδι τους για την θάλασσα
αλλά αυτό το ταξίδι σου δεν είναι το τέλος
γιατί η ψυχή που δεν πέφτει στο χώμα μεγαλώνει στο φως

Ένας δρόμος για να φτάσουμε ως την θάλασσα

Όπου κι αν πήγα μακριά
με έπαιρνε ο βαρδάρης απ' το χέρι
και ιστορίες μου έλεγε
για ένα ποδήλατο παλιό ποδήλατο το καλοκαίρι
εγώ και ο μεγάλος μου αδερφός τα ξημερώματα
να τρέχουμε στον Αξιό
για να μυρίσουμε του ουρανού τα χρώματα

Μα αυτό που θέλαμε πολύ
κοιτάζοντας τα παγωμένα τα νερά
με λασπωμένα ρούχα
ήτανε δώρο ένα καλοκαίρι
γεμάτα άνθη τα ξερά κλαδιά
κι ένα δρόμο
ένα δρόμο για να φτάσουμε ως την θάλασσα

Μια μέρα άρχισε να καίει η φωτιά
να καίει η φωτιά την φυλακή μου
και τα παράθυρα έγιναν κλαδιά
γεμάτα με πουλιά
που τραγουδούσαν μες το φως την σιωπή μου

Όπου κι αν πήγα μακριά με έβρισκε
η βοή του ποταμού
η παγωμένη η βροχή των ματιών σου
τα αυτοκίνητα με κυνηγούσαν μα εγώ
σκοπός της μοναξιάς αδελφός σου

Μες τα θολά μας τα νερά
μες τον δικό μας τον αέρα και το κρύο
να μην μπορώ να πω αντίο
στον δρόμο για την θάλασσα

Μείνε μόνη σου

Αν δεν ακούς τη σιωπή
και στη βροχή δεν ξεδιψάς
με ένα φιλί της
δεν βλέπεις τη θάλασσα
όταν κοιτάς στον καθρέφτη τα μάτια σου
κι εκείνη δακρυσμένη σε βλέπει
η καρδιά σου στον χειμώνα θα έμεινε
και θα θυμάσαι μετά
από αυτή την εικόνα την άδεια
αυτό που σου είχα πει:
Μείνε μόνη σου την φωνή μου
σε ένα τραγούδι να ακούς
το ουράνιο τόξο να πετάς στη φωτιά
να τραγουδάς για νομίσματα

Ένα καινούργιο καλοκαίρι

Στο κρύο του χειμώνα
Ζητάς να σου χαρίσω ένα καινούργιο καλοκαίρι
Σε ένα νησί χωρίς τηλέφωνα
Έξω απ' τον χάρτη του μυαλού σου
Μόνα τα αστέρια να μας βλέπουνε τη νύχτα

Να θυμηθείς τα κάστρα σου στην άμμο
Μισά από παιδί που έχεις αφήσει
Και στα χαλούσανε τα κύματα
Σαν τους παλιάτσους του χειμώνα τώρα τα μάτια

Μα το μυστικό μου σου λέω
Για να αντέχει το κάστρο
Στα μάτια να βάλεις ένα αστέρι
Μια νύχτα του Αυγούστου και να μη το αφήσεις ποτέ
Σαν την αγάπη..
Σαν την αγάπη την δική μας
να μην την αφήσεις ποτέ

Έτσι θα φύγουν μακριά σου
Οι παλιάτσοι του χειμώνα
Έτσι θα έρθει στη δική μας φωτιά
Ένα καινούργιο καλοκαίρι

Το σπίτι που γεννήθηκα

Το σπίτι που γεννήθηκα είναι άδειο από φωνές
Κλειστά τα παράθυρα στη χαρά και την λύπη
Μα ο ήλιος σκαρφαλώνει στην σκεπή
Κάθε πρωί παλεύει να σπάσει τα κεραμίδια
Οι τοίχοι του μυρίζουν χειμώνα
Μέχρι να ανθίσουν οι ακακίες
Μέχρι να έρθουν τα χελιδόνια
Να φέρνουν την άνοιξη στην αυλή
Το σπίτι που γεννήθηκα είναι δέντρο
Ένας τοίχος του αν πέσει
Όλες οι ρίζες μου θα κοπούν
Μέσα στο μικρό μου φως θα πέσει σκοτάδι

Στα μικρά δωμάτια στο σπίτι αυτό
Τα πρόσωπα είναι όνειρα που κοιμούνται
Αφήνω λίγο κρασί κάθε καλοκαίρι
Όταν ξυπνήσουν να έχουν κάτι να πιούν
Το σπίτι που γεννήθηκα έχει χέρια
Που με κρατούν όρθιο στις πόλεις να μη πέσω στο χώμα
Έχει χέρια με άγγιγμα ηλεκτρικό
Μέσα στο φτηνό να μην λερωθώ

Το σπίτι που γεννήθηκα
Έχει θεμέλια με κάρβουνα κι αίμα
Το μαύρο, το κόκκινο, το γαλάζιο χρώμα
Τα ψεύτικα όνειρα του εμφυλίου

Μακριά απ’ τις φωνές των σκλάβων

Δεν ήθελα να είμαι το σπίτι
που θα άφηνες τα όνειρά σου να κοιμηθούν
ούτε ήθελα να γίνω το πρώτο αστέρι
που θα έσβηνε στα μάτια σου
μόνο ήθελα να μείνω στο αίμα σου σαν καλοκαίρι
Δεν ήθελα να είμαι ο σκονισμένος δρόμος για τα παπούτσια σου
ούτε ήθελα να είμαι κοντά σου όταν πέφτεις
μπροστά στον καθρέπτη
κοιτώντας τα άσπρα μαλλιά σου
ήθελα να πιστέψω τον μύθο της αθανασίας
Δεν ήθελα να ακούω να μου λες
δεν έχτισα ένα σπίτι για σένα στη θάλασσα
την λάσπη να βγάλεις απ’ το αίμα σου
αλλά σε άφησα μονάχη να περάσεις τον εαυτό σου
και χάθηκα στο δάσος με τις καρδιές
ξυπόλητος στο ποτάμι χωρίς φαγητό
ψάχνοντας αυτό που για σένα δεν υπάρχει, την αγάπη
Όμως πάντα ήθελα να περπατήσω στη βροχή
πάντα ήθελα να μιλήσω στον άνεμο
για ένα καινούριο μου όνειρο
να μιλήσω μακριά απ’ τις φωνές των σκλάβων

Σφαγείο αγγέλων

Ήθελα να σου πω πως έχασα τον καθρέφτη σου
και δεν βλέπω τα μάτια σου όταν νυχτώνει
ούτε πια μαζεύω αστέρια να σου τα χαρίσω
γιατί δεν χρειάζεσαι φως απ' τα δικά μου χέρια
Ήθελα να σου πω πως ξέχασα
τα ονόματα από την θάλασσά σου
ίσως γιατί τρέχοντας μακριά απ' τις άγριες φωνές των δρόμων
αγάπησα την ανάσα της νύχτας
όμως έχω γεμίσει την μνήμη μου με σκιές που χορεύουν
σκιές που μοιάζουν περισσότερο με πωλητές άμμου παρά με θεούς
που παλεύουν ακούραστα μεταξύ τους
ποια θα με οδηγήσει στην αθανασία
Όμως θυμάμαι στην Οία τον ήλιο
που έσπρωχνες με τα μάτια σου στην θάλασσα
να φύγουν οι τουρίστες με τις φωτογραφικές μηχανές
μέσα σε ένα ποτήρι κρασί να ακούσεις την σιωπή μου
να ακούσεις τον φόβο της φωτιάς στην βραδινή βροχή
Όπως θυμάμαι και τα κόκκινα μαλλιά σου
τα δάκρυα των δέντρων που έκλεβες ξημερώματα
για να τα πάρεις μαζί σου
να ζωγραφίσεις το καλοκαίρι στους τοίχους
μα έχω ξεχάσει αν ήμουν εγώ ναυαγός στο δικό σου νησί
ή εσύ ήσουν ναυαγός στο νησί της αγκαλιάς μου
ούτε θυμάμαι τα κύματα από την θάλασσά σου
ούτε αν ήσουνα θάλασσα κάποτε
στο σφαγείο αγγέλων της Κυψέλης

Ημέρα ελευθερίας

Όταν μυρίσεις το αίμα της πόλης
θα δεις τις ομάδες αλήθειας
να τρέχουν με τις μηχανές τους
στους άδειους δρόμους
να μαζεύουν ερωτευμένους, άστεγους
φοιτητές αμαρτωλούς
που θέλουν ανοιχτά πανεπιστήμια
κι ανθρώπους χωρίς πατρίδα
όλοι τους επικίνδυνοι για την ημέρα ελευθερίας
που οι «άριστοι» γιορτάζουν
με γεμάτα τα ποτήρια τους χρυσάφι
Κι αν πεις έπρεπε να γίνει αυτό
για να μείνει η πόλη καθαρή
θα μείνεις μια πέτρα στο κάστρο τους για πάντα
μια πέτρα όταν ονομάσουν το σκοτάδι τους νέο φως
Ξεχασμένος στον ύπνο σου
δεν θα βλέπεις κανένα όνειρο
ούτε τον εαυτό σου θα βλέπεις
πεταμένο άδειο μπουκάλι
στο εργοστάσιο μνήμης
να χάνει το παρελθόν του
ούτε τις ομάδες του ήλιου με λευκά γάντια θα βλέπεις
να σε φορτώνουν σε λεωφορεία
και να σε στέλνουν στα σύνορα
στρατιώτη της λάσπης
πρόθυμο να σκοτωθείς για τους «άριστους»
αλλά δεν θα θυμάσαι γιατί πρέπει να πολεμήσεις

Όχι ίσως, Ιερισσός

Κοιτάω τη θάλασσα
Και στην άμμο το βήμα με πάει
Τόση άνοιξη
Είναι κρίμα η ψυχή να πετά

Φυσάει ο άνεμος
Και σε σένα η σκέψη μου πάει
Τέτοια άνοιξη είναι κρίμα να κλαίει
Στο Μαύρο Αλώνι να προσκυνά

Πες το δυνατά να τ' ακούσω
Έχω ανάγκη τον ύπνο μου να αφήσω
Όχι ίσως, Ιερισσός…
Πες το δυνατά να τ' ακούσουν
Βλέπω πια την ανάγκη τα παιδιά τους να ζήσουν
Όχι ίσως, Ιερισσός…

Αλλάζω τις πόλεις μου
Μα το όνειρο ξωπίσω μου πάει
Σιγανά μου μιλά στις στροφές
Και στη πλάτη φιλικά με χτυπάει
Σαν μου δείχνει τις πατρίδες γυμνές

Πάρε, πάρε μια αγκαλιά κι απόψε
Την ψυχή μου που πέφτει και σπάει
Πέφτουν τα κάστρα μα γίνονται άστρα
Και η ήττα να λες πως στη νίκη με πάει

Στείλε με μες τη νύχτα και απόψε
Να ανάψω στα αστέρια φωτιές
Κράτησε τη ψυχή μου ψηλά και απόψε
Αυτή την άνοιξη για να κάψω το χθες

Μίλα μου, μίλα μου με φιλιά και απόψε
Της καρδιάς μου η φωτιά να μη σβήσει ποτέ
Κράτησε τη ψυχή μου στο δάσος και απόψε
Αυτή η άνοιξη να έχει ρίζες πολλές

Τα ποτάμια του έρωτα είναι πάντα κόκκινα

Άκου την φωνή ενός κόσμου που χάνεται
στο γυμνό του καθρέφτη
κι αν δεις τη θάλασσα με πόρτες και παράθυρα
στην φωτογραφία της ζωής σου
ή δεις την μοναξιά των κύκνων στην παγωμένη λίμνη
κοίταξε πιο πέρα υπάρχει δρόμος
Υπάρχει δρόμος που τρέχει μακριά απ' τις μάσκες των σοφών
μακριά από την ακινησία των κουρασμένων θεών
μέσα στην σκόνη του δρόμου υπάρχει φωνή
ένα δάσος τα μάτια σου να αγκαλιάσουν
όταν σωπαίνεις μέσα στις κραυγές του όχλου
που με μια εντολή απ' το μαύρο της οθόνης
το πλήθος μπορεί να σκοτώσει ότι είναι αδύναμο
ή έτοιμο να ζήσει στο φως
Όμως τα ποτάμια του έρωτα που θα συναντήσεις στο δρόμο
να ξέρεις είναι πάντα κόκκινα απ' το αίμα των αθώων
μα αν θέλεις να ζήσεις την αλήθεια
θα κολυμπήσεις σε ορμητικά νερά
σε βρώμικα νερά και στα παγωμένα νερά του Αχέροντα
δεν αγοράζεται η αθανασία με ένα κερί
Άκου την φωνή ενός κόσμου που χάνεται
στο γυμνό του καθρέφτη
μήπως είναι η δική σου ζωή που χάνεται
μέσα σε πόρτες και παράθυρα της συνήθειας
και σε λίγο δεν θα έχεις ούτε σώμα για έρωτα
ούτε ψυχή να χαρίσεις στο φως
κοίταξε πιο πέρα υπάρχει δρόμος
μα πρέπει να γνωρίζεις τώρα πως ο δρόμος
είναι η φωτιά της αγάπης

Μια μάσκα κάθεται στο σαλόνι και περιμένει την άνοιξη

Κάτω απ’ το μαξιλάρι μου
κρύβω το ποτάμι
που τραγουδάει την σιωπή μου
κρύβω τον άνεμο, την βροχή
κι ότι δεν μπορεί να πουλήσει
όσο- όσο το παρελθόν του
γιατί εδώ στον λαβύρινθο της επανάληψης
δύσκολα αναπνέω τα χρώματα
και φοβάμαι μην μολυνθούν τα μάτια μου
από γυάλινους υπεράνθρωπους
που δεν θέλουν τίποτε να αλλάξουν
και κατασκευάζουν θεούς
δίνοντας όπλα στους φτωχούς να τους σκοτώσουν
Κάτω απ’ το μαξιλάρι μου
κρύβω τους κρεμασμένους
στα βαγόνια μετανάστες
γιατί κανείς δεν θέλει να βλέπει
τα πληγωμένα χέρια τους
που κλέβουν ήλιο απ’ το Πολύκαστρο
και ψάχνουν τον παράδεισο
στα εργοστάσια της Γερμανίας
Αλλά κι εσένα κρύβω που δεν άφησες
τη θάλασσα να μιλήσει με τα μάτια μου
κι άργησε να τραγουδήσει
το ποτάμι την σιωπή μου
Θα μεγάλωσες πολύ
που δεν θέλεις πια να αλλάξεις τον κόσμο
ή ίσως έχεις μολυνθεί
από τους γυάλινους υπεράνθρωπους
που δεν θέλουν τίποτε να αλλάξουν
εκτός από σπίτια κι αυτοκίνητα
και το μόνο που μπορείς να δεις σήμερα είναι
μια μάσκα που κάθεται στο σαλόνι σου
και περιμένει την άνοιξη

Γυμνοί άγγελοι

Πίσω απ’ το φως στην πλατεία Δύσης έβλεπα πως
Οι μεγάλες σκιές ήταν μικροί άνθρωποι

Περπατάω αργά ένας άνθρωπος παραπατάει στο δρόμο
Μια τραβάει αριστερά μια δεξιά ώσπου χάνεται στην ομίχλη
Κι εγώ ανησυχώ γιατί ξέχασα να πετάξω τη σακούλα με τα κόμματα
Και τα όνειρα πάλι θα μυρίζουν σαν πτώματα

Αν έρθει ένα βέλος μπορεί να είναι τέλος
Μπορεί να σπάσει το γυαλί να εμφανιστεί η αγάπη
Αν τη γλιτώσω δεν μπορεί θα την αναγνωρίσω

Στους δρόμους είχα μάθει πως η νύχτα λέει αλήθεια
Ή θα αρχίσεις να πετάς ή θα κολλάς στη συνήθεια
Μα αν κολλάς στη συνήθεια κάποια στιγμή
Θα μπεις στην αποθήκη με τους παρατημένους

Πίσω απ’ το φως έβλεπα πως δεν υπήρχαν σκιές
Μονάχα γυμνοί άγγελοι που πετούσαν
Αν έρθει ένα βέλος μπορεί να είναι τέλος
Μπορεί να σπάσει το γυαλί να εμφανιστεί η αγάπη

Η θάλασσα των ονείρων

Κάποια στιγμή φαντάστηκα πως με κρατούν το χέρι
Μα ήτανε η γάτα μου που ήθελε να παίξει
Πεινούσα και σκεφτόμουνα δεν θα τα καταφέρω
Πολλές βιτρίνες όμορφες μα η πόλη γριά σκλάβα

Κοιμόμουν πάντοτε αργά την νύχτα είχα μάνα
Μα όταν ξυπνούσα έψαχνα αγκαλιά να με ζεστάνει
Πήγαινα πρώτος στη δουλειά με μια ώρα ύπνο
Μα ήταν λίγα τα λεφτά τσιγάρα και κονσέρβες

Το σώμα μου το έκρυβα στα παιδικά μου ρούχα
Πετούσα και χανόμουνα στο φως και στο σκοτάδι
Μάζευα λέξεις στα κρυφά από τασάκια άδεια
Μα δεν γινόμουν ποιητής έλειπε η φωνή μου

Όσα κορίτσια γνώρισα έκλεψα μια στιγμή τους
Τις άδειες σελίδες μου με έρωτα να γεμίσω
Χρώματα απ' τα μάτια τους μέσα μου να κρατήσω
Να μη χαθούν οριστικά τώρα που έχουν φύγει

Κάποια στιγμή ονειρεύτηκα τα μαγικά παπούτσια
Πως τα φοράω και περπατώ στο ορμητικό ποτάμι
Δεν είχα ανάγκη τα υλικά στο μαγικό ταξίδι
Στην θάλασσα των ποιητών διψούσα για να φτάσω

Ειδομένη, τα μάτια γέμισαν χώμα

Στρίβω και πάλι αριστερά πριν απ' το τελωνείο
Ακολουθώ στον άδειο δρόμο
Τη ψυχή μου που τρέχει μπροστά
Περνάω το ποτάμι του δάσους τη καρδιά
Αέρας καυτός μου φράζει το στόμα

Φτάνω ως το σταθμό του τρένου
Ο ιδρώτας του Αυγούστου κολλάει το μυαλό
Με σημαδεύουν αστυνόμοι με όπλα
Σαν να φωνάζουν τι γυρεύει αυτός εδώ

Σταματάει το τρένο ακούω απ' τα βαγόνια φωνές
Κλαίνε μωρά σε ιδρωμένες αγκαλιές
Καίνε τα μάτια των αγγέλων απ' τις πολλές προσευχές
Βγάζουν φωτιά που λιώνει τη μέρα

Το πλήθος περπατάει αργά στις γραμμές
Να φτάσει τα σύνορα, να τα σπάσει
Κάποιος σηκώνεται, πέφτει, τρέχει μπροστά
Αστυνόμοι κοιτούν μα δεν βλέπουν

Ο ήλιος πέφτει νεκρός στο βουνό
Τα μάτια μου γέμισαν χώμα
Κι είπα απόψε να φτιάξω το τραγούδι αυτό
Να γυρίσεις ψύχη μου στο σώμα

Κι ακόμα ψιθυρίζω να μη σας ενοχλώ

Μεγάλωσα να αναγνωρίζω μόνο το μαύρο και λευκό
Έτσι έμαθα να με φοβίζουν τα άλλα χρώματα
Μεγάλωσα να ψιθυρίζω να μη σας ενοχλώ
Να μη χαλάω τον ύπνο σε άδεια σώματα

Μεγάλωσα για να γυρίζω στο σπίτι να κρυφτώ
Να κλείνω τα παράθυρα να μην καώ στον ήλιο
Συνήθισα να λέω κάνε υπομονή θα ’ρθει η αγάπη
Μεγάλωσα στα ψέματα με ψέματα

Μα τώρα πια αναγνωρίζω πως η ζωή είναι στιγμές
Που ανεβαίνεις πιο ψηλά αν θες η πέφτεις μια για πάντα
Γι’ αυτό άκουσέ με μια φορά
Η αγάπη, αύριο δίχως τέλος

Κάποτε γίνεται αγκαλιά κάποτε βέλος
Πονάει πιο πολύ αν φύγει
Η αγάπη είναι δάκρυ είναι δρόμος
Είναι ένα σύννεφο που βρέχει ασταμάτητα ονόματα
Άλλοτε φέρνει φως άλλοτε φέρνει γκρίζα σύννεφα

Μεγάλωσα κι ακόμα ψιθυρίζω να μη σας ενοχλώ
Γι’ αυτό μαζεύω θάλασσα, ουρανό και χώμα
Ψάχνω να βρω ένα θεό
Που αγαπάει το μαύρο, το λευκό κι όλα τα χρώματα

Ένας φακός για την ελευθερία

Οι καλύτερες μέρες έχουν γίνει πια σφαίρες στους δρόμους
κι οι δρόμοι οι μεγάλοι έχουν γίνει ποτάμια με λάσπη
με τα όνειρα άδεια δεν αλλάζει ο κόσμος
τον καθρέφτη μου σπάω
μια θάλασσα κοιτάω στο χάρτη

Κοσμήσου τώρα έξω βρέχει
χωρίς φως κανένας δεν θα ’ρθει
κοιμήσου και θα δούμε
πως θα δραπετεύσουμε αύριο
θυμήσου το πρωί να ψάξεις το χαμόγελο που έπεσε στο δρόμο
Ίσως μαζί με το χαμόγελο
βρεις τον φακό για την ελευθερία

Οι μικρές μου αγάπες
έχουν πάρει φωτιά απ’ τους νόμους
κι οι μεγάλες σημαίες
έχουν φτιάξει το μέλλον με κλώνους
υλικά δώσε- πάρε αρκετό πλαστικό
για να κάψει μυαλό και τα μάτια
κι ακόμα μπορώ να σου πω
έχουν φτιάξει γελαστούς δολοφόνους

Το ταξίδι της αγάπης

Κυνηγούσες πολύ πρωί στην Πεδιάδα
Πουλιά και ήλιο
Και αντί για προσευχή
Έπινες τσίπουρο
Παίρνοντας δύναμη
Απ' τα μάτια του μαύρου σέτερ
Που έλεγες πως τα βράδια σου Μιλούσε
Της ΄Ιρμας.
Οι άνθρωποι τελειώνουν
Και τα τσιγάρα μουρμούριζες
Τους χειμώνες
Γι' αυτό πλούσιος δεν έγινες ποτέ
Δεν μάζεψες τον ιδρώτα σου
Σε πιθάρια
Ούτε τις αϋπνίες σου επένδυσες
Σε μετοχές.
Ξαφνικά τυλίχτηκες στη σιωπή
Σεντόνι ο χρόνος σε σκέπασε
Καλό το ταξίδι στον μεγάλο δρόμο

Τίποτα δεν είναι αδύνατο, τίποτα αν ζεις για άλλες ζωές

Το μαχαίρι μου είπες, το μαχαίρι που τρυπάει το σύννεφο
Θα πρέπει να το ψάξεις στη σκόνη των δρόμων
Το καθαρό του το νερό που σπάει τα δόντια των νόμων
Θα πρέπει να το πιεις για να αλλάξεις
Τηη ψυχή σου μου είπες, την ψυχή σου που πηγαίνει στο σύννεφο
Θα πρέπει να την φτιάξεις με φωτιές
Στον άνεμο να αντέχει να καίει τις κραυγές
Τίποτα δεν είναι αδύνατο, τίποτα αν ζεις για άλλες ζωές
Από τότε γυρίζω στους δρόμους
Σημαδεύω τα σύννεφα και πετώ τη φωνή μου
Σημαδεύω τον εαυτό μου μα φοβάμαι να παραιτηθώ
Γιατί το όνειρο φωνάζει: Έλα πιάσε με, είμαι εδώ
Τίποτα δεν είναι αδύνατο, τίποτα αν ζεις για άλλες ζωές
Και ελπίζω πως θα βρω το μαχαίρι να τρυπήσω το σύννεφο
Το καθαρό του το νερό να μου φέρει πίσω την ψυχή
Που φεύγει λίγο- λίγο απ' το κορμί μου
Τίποτα δεν είναι αδύνατο, τίποτα αν το θέλεις πολύ

Γυάλινος πόλεμος

Ήταν όλοι φοβισμένοι
για χρόνια φορούσαν μάσκες
κι έτρεχαν μακριά απ' την βροχή
κρύβονταν απ' τα χρώματα
και περίμεναν πάνω απ' το πληκτρολόγιο
να τους πουν ποιος είναι ο εχθρός να τον πολεμήσουν
Φοβόταν οι γονείς τα παιδιά τους
οι παππούδες τα εγγόνια τους
φοβόταν η μια ήπειρος την άλλη
το παλιό φοβόταν το καινούργιο
όλα ήταν εχθρός
Αλλά με τον καιρό
μέσα στον φόβο τους υπήρχε μια κρυφή ελπίδα
πως δεν θα χρειαστεί να πολεμήσουν ποτέ κανένα εχθρό
και μετρούσαν τα λεφτά τους κάθε μέρα
και κάθε μέρα έπλεναν τις μάσκες τους
να μην μολυνθούν τα μάτια
κι ήταν ευτυχισμένοι γιατί ζούσαν
με μεγάλη ασφάλεια τον φόβο τους
και σχεδίαζαν το μέλλον
Ελάχιστοι πίστευαν στο θεό
οι περισσότεροι είχαν φτιάξει έναν θεό δικό τους
χόρευαν μαζί του στα πανηγύρια
τον κερνούσαν κανένα κερί σε γιορτές
ή τον έβγαζαν απ' το μυαλό τους να παίξει
τυχερά παιγνίδια να σώσει το μέλλον
Ήταν όμως όλοι φοβισμένοι τα βράδια στο σπίτι
οι γονείς με τα δάνεια
οι νοικοκυρές με το φαγητό
οι παππούδες με τα φάρμακα
οι φοιτητές με την μοναξιά
οι δάσκαλοι με τα βιβλία
μα κανένας δεν έκανε τίποτα
να περάσει τον φόβο του
κι όλοι περίμεναν κάτι να γίνει
έστω, να γίνει επιτέλους πόλεμος
Όμως πέρασαν τα χρόνια

οι πιο μεγάλοι πέθαναν περιμένοντας να μάθουν τον εχθρό
κάηκαν στην φωτιά να μην μολυνθεί η Ευρώπη
κι οι λίγοι που έμειναν ζωντανοί

δεν ρωτούσαν να μάθουν ποιος ήταν ο εχθρός
που θα έπρεπε κάποτε να πολεμήσουν
γιατί περίμεναν κι αυτοί να πεθάνουν

Η δική μου πατρίδα

Η δική μου πατρίδα έχει ήλιο
Κόκκινα σύννεφα που μυρίζουν βοριά
Έχει άρωμα από χώμα στα καφενεία
Και κάρβουνα του εμφυλίου

Ανάμεσα στις σπασμένες πέτρες
Στην δική μου πατρίδα
Τα τρυγόνια της άνοιξης χορεύουν στο φως
Κι όταν κουρνιάζουν στις λεύκες
Ακούνε το τραγούδι του Αξιού

Η δική μου πατρίδα είναι το μάτι ενός φακού
Στη σιωπή του χειμώνα
Τα ερειπωμένα φυλάκια στο χιόνι
Τα τρακτέρ που ουρλιάζουν σαν σκυλιά
Το φιλί της βροχής

Ασπίδες από χιόνι έχουν στη δική μου πατρίδα
Για να γλυτώσουν απ' τον μεθυσμένο ήλιο
Γιατί το πολύ φως πονάει
Αυτούς που αγάπησαν μόνο τον εαυτό τους

Παραδώσου γυμνή

Εδώ τα μάτια μου μαλώνουν με θάλασσες
Εδώ χτυπάω με σφεντόνα αστέρια
Της νύχτας να σπάσω την σιωπή
Να μην παραιτηθώ απ' όσα κυνηγούσα μικρός
Στο φτηνό μην χαλάσω τα όνειρα

Μα εσύ από μακριά θολά πάλι βλέπεις
Σκυλιά στο δωμάτιο την νύχτα που τρέχουν
Με χαπάκια άδειο ύπνο θα έχεις
Γιατί φοβάσαι της αγάπης τον δρόμο

Έλα εδώ μου μιλάει σαν σκλάβο ο άνεμος
Έλα εδώ να ακούσω ξανά
Το ποτάμι που μέσα μου τρέχει
Έλα εδώ με ένα γέλιο σου μόνο για δώρο
Τι άλλο να σου πω
Παραδώσου γυμνή στον έρωτα

Εδώ που καράβια οργώνουν την θάλασσα
Εδώ που μπροστά μου οι γλάροι περνάνε
Όλοι φεύγουν μακριά μα πίσω κοιτάνε
Την πατρίδα με το όμορφο φως

Εδώ ανοίγω τον δρόμο να περάσει ο άνεμος
Εδώ χαρίζω φιλιά στην βροχή να νικήσω τον θάνατο
Μια μέρα ακόμα που δεν πίστεψες στης αγάπης το αθάνατο
Τι άλλο να σου πω
Παραδώσου γυμνή στον έρωτα

Ο πιο όμορφος δρόμος

Το αίμα μου καίγεται
Στην μεγάλη φωτιά της αγάπης
Μα εγώ δεν ξέρω που να πάω απ’ την φωτιά να σωθώ
Οι τοίχοι μου χαμογελάνε
Κι οι άγγελοι κλαίνε έναν άστεγο της αγάπης
Μετά μου μιλάνε να μη χαθώ

Κοιτάζω τη φωτογραφία σου
Η καρδιά μου χορεύει
Στη μεγάλη φωτιά της αγάπης
Ο καπνός με κρατάει αγκαλιά

Το αίμα μου καίγεται
Στην μεγάλη φωτιά της αγάπης
Στον πιο όμορφο δρόμο τον δρόμο του έρωτα
Κι αν λιγοστεύει το αίμα
Είναι ωραία να είσαι διαβάτης
Στον πιο όμορφο δρόμο τον δρόμο του έρωτα

Οι όμορφοι δρόμοι της ζωής είναι πάντοτε λίγοι
Γι’ αυτό κι εγώ δεν τους σβήνω ποτέ
Κι ότι κρατάω αγκαλιά το αφήνω να φύγει
Να φύγει μακριά να μεγαλώσει η καρδιά

Κι αν καταλάβει ποτέ τι αξίζει στα αλήθεια
Να γυρίσει κοντά στη μεγάλη φωτιά
Εκεί που τα κορμιά δεν ζουν στη συνήθεια

Μια τρύπα στο σκοτάδι

Όταν γράφω ποιήματα
ανοίγω μια τρύπα στο σκοτάδι
μέσα στο λίγο φως
τα μάτια μου μεγαλώνουν
Ακούω βήματα στο μπαλκόνι
είναι ο πατέρας που με περιμένει
να πιούμε το κόκκινο κρασί της ανάστασης
κάτω απ' τα αστέρια
μέσα στην σιωπή
να μου λέει «μη φοβάσαι»
Έτσι αυτό που έχει χαθεί
το αγαπώ περισσότερο
και φοβάμαι να το πετάξω σαν στάχτη
να το σκορπίσουν αυτοκίνητα στο μηδέν
Όταν γράφω ποιήματα
γεμίζω με φωτογραφίες το δωμάτιο
φωτογραφίες που βρίζουν ή χαμογελάνε στους τοίχους
στάζουν τα μάτια αίμα στο χαρτί
Πληγωμένος αλλά ελεύθερος από τον εαυτό μου
δεν φοβάμαι τον θάνατο
μπορώ να περπατήσω μακριά και να κλέψω
τα πιο όμορφα όνειρα
Όταν γράφω ποιήματα ξεχνάω τους δρόμους
και σκέφτομαι πως τα μάτια σου
ήταν το καλύτερο σπίτι για μένα
η δική μου θάλασσα
μέχρι να φτάσει ο «πολιτισμός»
και γίνουν τα μάτια σου δρόμος που αγαπά την ταχύτητα
Κι όταν πονάει το σώμα μου στους στίχους
ρίχνω από μακριά μια χούφτα άμμο στο μαξιλάρι σου
ελπίζοντας πως όταν ο καθρέπτης
σταματήσει να σου λέει «σ' αγαπώ»
να θυμηθείς πως «οι κανονικοί»
συλλαμβάνονται πρώτοι από τους δημοσιογράφους

Όσες γυναίκες φίλησα

Όσες γυναίκες φίλησα
τις ερωτεύτηκα για ένα ψέμα
κι απ' τον χορό τους έμαθα
τη νύχτα να αγαπάω
να κάθομαι στην θάλασσα και να μετράω
φώτα που φεύγουνε μακριά
και φώτα που επιστρέφουν
Τώρα που οι αγάπες μου γυμνές
στα σύννεφα κρυώνουν
και τα φιλιά ξεράθηκαν στα χείλη
αστέρια πέφτουνε βροχή
σπάνε τα μάτια μου καμιά φορά
να μην χαθούν στην λήθη
Κοιτάζω τα ταξίδια μου στους τοίχους
ονόματα πνιγμένα στο αλκοόλ με χαιρετάνε
φοράνε μάσκες, κρατούν λουλούδια με χτυπάνε
είναι παράξενη καμιά φορά η νύχτα
Τώρα που απαγορεύεται ο δρόμος
παραμονεύουν ξωτικά σε κάθε τοίχο
ποτέ δεν είμαι μόνος
φώτα που φεύγουνε μακριά
φώτα που επιστρέφουν

Αλλά θα ήταν ωραία να ήμουν το αίμα το δικό σου

Κράτα με όσο μπορείς στο φως να σε κοιτάζω γυμνή
Για μια φορά να ζήσω τη μεγάλη εκδρομή
Μακριά από εδώ ψηλά στα βουνά
Ή σε ένα νησί που ο άνεμος μιλά

Κράτα όσο μπορείς στο φως να είμαι ο εαυτός μου
Καθρέπτης που δεν σπάει στη μέση το όνειρό μου
Θέλω να με κοιτάς να μεγαλώνω τη ψυχή
Να πέφτω να σηκώνομαι να μη φοβάμαι το κακό πως θα ’ρθεί

Πολλά ζητάω ξέρω πολλά ζητούσα πάντα
Κι έτσι έμαθα να υποφέρω με λεπίδες ελπίδες
Θα ήταν ωραία όμως να ήμουν το αίμα το δικό σου
Θα ήταν ωραία να άνθιζε μέσα στη κρίση η ψυχή

Πολλά ζητάω ξέρω πολλά ζητούσα πάντα
Μέσα στο στίχο να ακούς που αναπνέω
Θα ήταν ωραία όμως να ήμουν ο ήχος δικό σου
Θα ήταν ωραία να έβαζες εσύ τη μουσική

Όταν τα μάτια μου είναι κλειστά
Να μου μιλάς για το δρόμο που βλέπεις
Θα ήταν ωραία να με αγκάλιαζες τα κρύα πρωινά
Μετά να πετούσες στο κορμί μου φωτιά

Πολλά ζητάω ξέρω πολλά ζητούσα πάντα
Έτσι έμαθα να υποφέρω με λεπίδες ελπίδες
Μα τις φωνές τις αντέχω τη σιωπή μου την είδες
Αλλά θα ήταν ωραία να ήμουν το αίμα το δικό σου
Θα ήταν ωραία να άνθιζε μέσα στη κρίση μια καρδιά

Σταυρός από αλάτι

Ποτάμια που έχασαν τα νερά τους και γίνανε χωράφια
Τρέχουν στον ύπνο μου ψάχνοντας την θάλασσα
Λίμνες που το σώμα τους κάηκε κι έγιναν καλάμια
Ζητιανεύουν νερό κάτω απ' τα παράθυρα

Κορίτσια που ήπιαν κρασί απ' τα όνειρά τους
Χωρίς να έχουν προλάβει
Να σπάσουν τα μάτια τους στον δρόμο
Τρέχουν στον ύπνο μου ξυπόλυτα στην χωμάτινη λίμνη

Μέσα στο μεγάλο μου όνειρο
Σβήνω όλες τις θρησκείες που σκοτώνουν το αίμα
Γιατί αν υπάρχει θεός θα είναι νερό που γυρίζει στο ποτάμι
Καθαρό φως, σταυρός από αλάτι
Σαν αυτόν που φτιάχναμε παιδιά να σταματήσει η καταιγίδα
Πουλιά τρέχουν να περάσουν την βροχή
Αλλάζουν σχηματισμούς σαν στρατιώτες στα σύνορα
Ζηλεύω αυτά τα πουλιά που αντέχουν τον «πολιτισμό»
Και ποτέ δεν θα γνωρίσουν τον ψηφιακό του παράδεισο
Αυτόν που κοιτάζω εγώ τώρα στα χέρια των παιδιών σας

Μπροστά από το φως που βλέπουν οι άλλοι

Από καιρό δοκιμάζω να γνωριστώ
με αυτό που φοβάμαι
αλλά κάθε προσπάθεια πάει χαμένη
γι’ αυτό θέλω να περάσω
στην άλλη πλευρά της θάλασσας
κι όταν φτάσω εκεί
να έχω ξεχάσει πως έφτασα
μέσα σε τόσο πολύ φως
Κι άλλες φορές θέλω
να αφήσω πίσω μου το σώμα
στα χάρτινα χέρια της πόλης
στην μόνη αλήθεια της, το σκοτάδι
και να βρεθώ για μια μόνο φορά
μπροστά από το φως που βλέπουν οι άλλοι
Κάποιες μέρες γράφω στο χαρτί:
«χρωμάτισε ένα ψέμα ονόμασε το
παράθυρο για τον παράδεισο
και το αδύναμο στα μπαλκόνια θα χειροκροτεί»
μα μια άδεια δική μου σφαίρα δεν μπορεί
να ρίξει το φράγμα για να περάσει το ποτάμι
Γι’ αυτό δοκιμάζω να γνωριστώ με την μοναξιά
και με τους παππούδες της επανάστασης
μαζεύοντας τα αποτσίγαρα του Μπουκόφσκι
μέσα στα άδεια μπουκάλια του πολιτισμού
ποιος ξέρει… ίσως κάποτε βρεθώ
μπροστά από το φως που βλέπουν οι άλλοι

Είμαι αυτός που ζητάς μόλις φύγω

Είμαι αυτός που χτυπάει η βροχή
Το γυμνό του σώμα
Είμαι αυτός που φωνάζει τη θάλασσα
Να περάσει το δρόμο να σε βρει
Ποιος ακούει τα κύματα
Ποιος κάθεται τη νύχτα στο παράθυρο
Ποιος ξενυχτάει απόψε
Το χιόνι που σκεπάζει τις πόλεις
Είμαι αυτός που ζητάς μόλις φύγω
Είμαι αυτός που σου λέει να διψάς
Για ένα φιλί το μικρό καλοκαίρι
Είμαι αυτός που ακούς να σου λέει
Είναι ωραίο το ταξίδι με το πλήθος
Μα είναι καλύτερα να μάθεις που πάει
το πλήθος
Ποιος ακούει τις σφαίρες στο ποτάμι
Ποιος ακούει τον άνεμο που φωνάζει
Στα κόκκινα νερά
Φτηνά σώματα σαν άμμος
Που δεν θέλεις ή δεν μπορείς να τα δεις

Ένα καλοκαίρι δεν φτάνει

Τον Αύγουστο τα καλοκαιρία αρπάζουν τις πόλεις
σαν μαξιλάρια τις μεταφέρουν πέρα απ' τα διόδια
και τις παρατάνε σε καθαρές ακτές
το σώμα κι η ψυχή τους βιαστικά να αναστηθούν
στην μυρωδιά της νύχτας
αλλά ένα καλοκαίρι δεν φτάνει
στα παιδιά να σκεπάσουν τον φόβο τους με άμμο
Τον Σεπτέμβρη τρένα πηγαίνουν την μοναξιά ως τα σύνορα
άνθρωποι φεύγουν απ' το φως
γιατί οι φτωχοί πάντα θα χάνουν απ' τα όνειρα
κι εσύ που μου άφησες έναν μαύρο μαρκαδόρο
να ζωγραφίσω την θάλασσα
θα ψάχνεις ένα τραγούδι με τις ήττες μου
να γιορτάσεις την πρώτη βροχή
Ίσως γιατί δεν ζήτησες ποτέ σου να έρθει
το καλοκαίρι που θα αρπάζει το μαξιλάρι σου
να γεμίσεις με ουρανό τα μάτια σου
να μάθεις να δίνεις αυτό που δεν έχεις
γιατί ήξερες πως χωρίς αγάπη
ένα καλοκαίρι δεν φτάνει

Να βάψω ένα κομμάτι της καρδιάς

Συνήθισα να κολυμπάω σε ανθρώπινα ποτάμια
με χαλασμένα τους τα όνειρα και μάτια
μάτια που ψάχνουν στα θολά νερά χρυσάφι
συγνώμη στα παιδιά της μοναξιάς

Συνήθισα να τους κοιτάζω μαγεμένος
κρυμμένος σαν βαλίτσα μες τη νύχτα
να λέω μόνο ναι να μοιάζω με χαμένος
συγνώμη και σε σένα που γελάς

Περίπτερο της μοναξιάς είχα ανοίξει
να με αγκαλιάζει ξημερώματα ο δρόμος
ο ήλιος να με αρπάζει να με καίει
αιχμάλωτο να με πετάει στην δουλειά

Μα κάποτε κουράστηκα κι είπα θα αλλάξω
θα βγω απ' τα ανθρώπινα ποτάμια πριν με κάψω
στα χρυσαφένια όνειρα στα χάρτινα φεγγάρια
δεν βρήκα δάσος μα φωτιά

Έτσι περπάτησα καιρό μέσα στην πόλη
μάζευα λέξεις απ' τον δρόμο
μάτια που έβλεπαν εχθρό τον νόμο
να βάψω ένα κομμάτι της καρδιάς

Ο μάγος καλοκαίρι

Λένε πως σε φώτα πολλά
Νεράιδες χορεύουν και η πιο ωραία τραγουδά
Λούζονται ως το πρωί με φως
Γιατί το φως είναι αγάπη

Πέφτουν αστέρια στα νερά
Φέρνουν τα όνειρα κοντά
Ο μάγος καλοκαίρι είναι εδώ
Με λίγη αγάπη θα τον ανταμώσεις

Πάντα ένα αστέρι όταν πέφτει
Θα βλέπω στα μάτια σου το καλοκαίρι
Θα σε φωνάζω σήκω
Θα σε τραβάω απ' το χέρι
Πάντα ένα αστέρι όταν πέφτει
Θα βλέπω στα μάτια σου το καλοκαίρι

Ψάξε την αγάπη παντού
Κι ας πλέει όπως λεν' στη χώρα του νερού
Όταν ο δρόμος κλείνει η αγάπη σε σώζει
Περπατάω κάθε βράδυ στη θάλασσα
Βρέχω τη μνήμη

Όταν ένα καλοκαίρι φεύγει η ψυχή μου πονά
Μα αν κοιτάξω μακριά
Ο μάγος καλοκαίρι είναι εκεί
Με λίγη αγάπη θα τον ανταμώσω

Όμως εγώ θα στο πω

Πάνω στα βράχια να κάθεσαι
Τη θάλασσα να κοιτάζεις
Να έρχεται η άνοιξη
Τα μάτια σου να βγάζουν φωνές
Στο βουνό να περπατάς
Τα χρώματα να διαβάζεις
Της άνοιξης να ζητάς το φιλί
Για να πιστέψεις
Πως είναι πατρίδα ακριβή το χώμα που πατάς
Όταν σκοτώνουν μια θάλασσα, ένα ποτάμι, ένα δάσος
Και πρέπει να σωπαίνεις
Φοβάμαι πως έχεις χαθεί στα σύννεφα του λάθους
Πως είσαι κι εσύ αιχμάλωτος μιας εποχής
Που παράγει κονσέρβες θανάτου
Όμως εγώ θα στο πω για μια ακόμη φορά
Αν δεν μπορείς να αγαπήσεις
Τη λίμνη, το δάσος, τη θάλασσα
Αν δεν μπορείς να αγαπήσεις
Τη μεγάλη σου μάνα τη γη
Τα παιδιά σου απλά τα μισείς
Και τα μάτια τους εσύ τα λερώνεις
Μόλις βραδιάζει και δεν μπορείς να μιλήσεις
Στην άνοιξη που σε κοιτά
Γιατί τα μάτια σου βλέπουν λεφτά στον ουρανό
Αντί για αστέρια
Νομίζω πως πρέπει να φοβηθείς
Τις ψυχές που πετάνε φωτιά
Η εποχή δεν είναι λάθος
Λάθος είναι ο δρόμος που πας
Και σου απαγορεύει να δεις
Σου απαγορεύει να ζήσεις τα χρώματα
Κι όταν κοιμάσαι
Τίποτε άλλο δεν μπορείς να σκεφτείς
Τίποτε άλλο πέρα απ’ το κέρδος

Άκουσα η αγάπη

Άκουσα η αγάπη γρατζουνά τον αέρα πονά η ψυχή
Άκουσα η αγάπη αγγέλου έχει το βλέμμα
Κι αυτό το βλέμμα μπορεί να σου αλλάξει
Σε μια στιγμή τη ζωή

Έμαθα η ανάγκη τα μάτια σου κάνει σαν πέτρα
Αυτό που πονά, το χτυπάς δυνατά
Έμαθα το σκοτάδι άλλοθι δίνει να αλλάζεις
Στον καθρέπτη να μη βλέπεις καλά

Άκουσα η αγάπη
Είναι μια έρημη πόλη
Μια στενή για να ζεις φυλακή
Άκουσα η αγάπη
Άμμος είναι και τέφρα
Μοναξιά για να βρεις στη ζωή
Άκουσα για αγάπη, γνώρισα την αγάπη
Και είμαι εδώ να σου πω
Πως μαζί της η ψυχή μου γελά

Έμαθα η αγάπη μια χώρα είναι του αέρα
Που κρατά με τα χάδια τη ψυχή δροσερή
Άκουσα για αγάπη, γνώρισα την αγάπη
Και είμαι εδώ να σου πω
Πως μαζί της το κορμί μου ξυπνά

Βασίλισσα της βροχής

Σφαίρα στην ειρήνη ο έρωτας
Μια τουφεκιά αρκετή η φωτιά του να ανάψει
Για να μην χτυπηθείς τα παράθυρα κλείσε
Δουλειά στο γραφείο, λεφτά, την ρουτίνα μη χάσεις

Αφού εγώ δεν έχω κλέψει τα δώρα των μάγων
Κι έχω μαζί μου μονάχα όνειρα μικρά που διψάνε
Τι θέλω από εσένα τι ζητάω μη ρωτήσεις
Δεν ξέρω αλήθεια τι να σου απαντήσω

Μα αν την ψυχή σου ελεύθερη αφήσεις
Θα ακούσεις μια φωνή δυνατά που ρωτάει
Πως μεγαλώνουν τα μάτια στον δρόμο
Γιατί συνέχεια γκρινιάζεις το κορμί μου πονάει
Και τίποτα δεν θα έχεις να της πεις
Θα μοιάζεις με βασίλισσα της βροχής
Μα αυτή θα ρωτάει…

Τα πόδια μου βαριά ανάμεσα στο πλήθος
Πλησιάζουν μια σκιά που θέλει να με φάει
Κρύψου καλά από τον εαυτό σου
Γιατί ακόμα δεν σε φίλησα κι αιμορραγώ

Μα τώρα πρέπει να κρυφτώ κι εγώ
Γιατί το αίμα τέλειωσε με αυτούς τους λίγους στίχους
Εγώ δεν φταίω γι’ αυτό
Μάλλον θα φταίνε οι ποιητές
Που δεν κατάφεραν να σπάσουνε τους τοίχους

Είμαι αυτό που θέλουν οι άλλοι

Σταμάτησα να πιάσω την αγάπη μα έτρεξε μακριά
Έτσι την ακολούθησα σε πόλεις και χωριά
Δίψασα και ζήτησα νερό παράθυρα κλειστά
Μνημόνια κάρφωναν κορμιά άδεια η καρδιά

Περπάτησα τη θάλασσα να βρω γυμνός να μπω
Κοιτούσα ένα αστέρι μακρινό χαμογελούσα στο κενό
Εσένα ήθελα να βρω μα δεν μπορώ να θυμηθώ
Αν η αγάπη ήταν η Μαρία, αν ήταν της Βασιλικής η απουσία
Αν ήτανε απλά η γάτα μου που ξενυχτούσε για να κοιμηθώ

Σπάω το κεφάλι μου να θυμηθώ που ήθελα να πάω
Τι χάλι, είμαι αυτό που θέλουν οι άλλοι

Ξημέρωσε κι ήμουν νηστικός η θάλασσα εχθρός
Το κρύο ήτανε πολύ η αγάπη είχε απομακρυνθεί
Περπάτησα και πάλι στα τυφλά να βρω το δρόμο
Μα ο δρόμος είχε εξαφανιστεί νομίζω την αγάπη είχε βρει

Μη περιμένεις να σου πω

Μη περιμένεις να σου πω ποιος είναι ο καλός ο δρόμος
Έτσι κι αλλιώς
Μονάχα τα ονόματα κάνουν τους δρόμους διαφορετικούς
Μα αν δεν μπορείς να σκονιστείς μείνε εδώ
Μες την ασφάλεια της δουλειάς

Μη περιμένεις να σου πω αν είσαι για μένα η μάγισσα
Αφού το ξέρεις εδώ και καιρό απ' τα νύχια ξεσκάλωσα

Μη περιμένεις να σου πω ποια είναι η πιο όμορφη θάλασσα
Αν δεν μπορείς να κολυμπάς μείνε εδώ
Γιατί όταν φανεί το κύμα
Θα φοβηθείς κι απλά θα πεις
Δεν είμαι έτοιμη ακόμα να βραχώ

Το φιλί του καθρέφτη

Ήμουν κρεμασμένος σ’ ένα στίχο όταν χάθηκες
και σκεφτόμουν αν πέσω
όλοι οι δρόμοι που περπάτησα τόσα χρόνια
θα είχαν μαύρο φως
Εσύ άλλαξες το τηλέφωνό σου για σιγουριά
έγινες το κορίτσι που περπατάει ξυπόλυτο στον καθρέφτη
κι άφησες την σιωπή να μιλάει
εγώ κρέμασα σε μανταλάκια το πρόσωπό σου
κι άφησα την βροχή να σε δέρνει
Από τότε παράτησα τα ποιήματα και περπάτησα πολύ
μόνος χωρίς ομπρέλα τον χειμώνα, λιγότερο μόνος την άνοιξη
ή και καθόλου τα καλοκαίρια της αγκαλιάς
όμως τώρα
πριν χαλάσουν και τα τελευταία μου παπούτσια
ψάχνω να βρω μια ακτή να περπατάω ξυπόλυτος
Όταν φυσάει να έρχεται το αλάτι στα χείλη μου
η γεύση που είχε το φιλί σου
το αίμα σου να αρχίσει στις φλέβες μου να κυλάει
γαλάζιο αίμα σαν θάλασσα
Και θα ελπίζω τώρα
που το φιλί του καθρέφτη σε κούρασε
να πάρεις καινούργια παπούτσια
και να έρθεις μια μέρα να με δεις
για να μου δείξεις πως έπρεπε να σε αγαπήσω

Μπορεί να ήσουνα κι εσύ δεν ξέρω

Είδα μια φωτιά στη θάλασσα
Άκουσα μια κραυγή
Μπορεί να ήσουνα κι εσύ δεν ξέρω
Μπορεί να ήτανε μονάχα μια ψυχή
Που ήθελε απλά να δροσιστεί

Πήρα μια χούφτα άμμο
Τη πέταξα μακριά στο νερό
Νόμιζα πως ήτανε ψέμα μα ήτανε αλήθεια
Όλες μου οι μνήμες είχαν σβήσει

Θα κάνω αυτό που θέλω
Αυτό που αγαπώ
Αυτό που μεγαλώνει τη ψυχή μου
Μπορεί να μείνω μόνος, μπορεί άδειος στο φως
Μπορεί και κάποιος να με βρίσει

Βρήκα ένα δρόμο ανέβηκα ψηλά
Είδα μια σπηλιά, ένα φως μικρό
Κάπου εκεί κοντά στεκόταν μια ψυχή
Μπορεί να ήσουνα κι εσύ δεν ξέρω

Ποτάμια με παραμύθια

Γνώρισα πολλούς ανθρώπους
σε δρόμους μικρούς, σε δρόμους μεγάλους
θάλασσες με όνειρα, ποτάμια με παραμύθια
και «λίγους» σαν κι εμένα που έψαχναν για χρόνια
να βρουν την πέτρα που κλαίει
Γνώρισα όμορφους δρόμους
κι έμαθα πως ο όμορφος δρόμος
είναι αυτός που δεν μιλάει για ταξίδια
σε αυτή την άγια σιωπή φέρνει τα χείλη σου
και τα καλύτερα αστέρια, τα μάτια σου
Στο καθαρό φως δεν υπάρχουν για μένα σύνορα
γιατί μπορώ να πετάω
μακριά απ' το σώμα, μακριά απ' τα σίγουρα
να γυρίζω πίσω τα χρόνια
το σκοτάδι να κοιτάζω κατάματα
Να κοιτάζω μέσα στα θολά σας τζάμια
τις μέρες που περνάνε στην ψυχή σας
με μάσκες μαύρες ξυπόλητες
Μέσα στο λίγο φως να βλέπω
φυλακισμένους της τηλεόρασης
αγέλαστα μάτια σε σκονισμένες φωτογραφίες
να γεμίζουν με λεφτά το μυαλό τους
αφού δεν σκέφτηκαν ποτέ πως η ομορφιά δεν αγοράζεται
και πως αυτό που αγοράζεται
είναι καταδικασμένο να πεθάνει στην σκόνη
Γνώρισα θάλασσες με όνειρα, λίμνες με σύνορα
μα λίγες σαν κι εσένα
που δεν ήθελαν να ξεχάσουν
τα ποτάμια με τα παραμύθια που είχα στο μυαλό μου

Ναύπλιο

Έτρεχε ο δρόμος είχα μείνει μόνος
Νόμοι κι άλλοι νόμοι για τη μοναξιά
Πάρε το κορμί μου σήκωσε τη ψυχή μου
Μάτια κουρασμένα με σκόνη η καρδιά

Έφτασα στο Ναύπλιο που λάτρεψες με πάθος
Έπιασα για σένα μια πρόχειρη φωλιά
Σου ζήτησα να έρθεις μα είπες είναι λάθος
Που θέλω να φιλήσω τα μάτια σου ξανά

Τι αμαρτία όταν τρέμεις τη βροχή
Λουλούδια πλαστικά όταν έχεις στα μπαλκόνια
Ο ήλιος μη φωνάξει τα αηδόνια
Πως να μιλήσω τι να σου εξηγήσω
Αφού έχεις μάθει να πεθαίνεις στα ποτά
Αφού είσαι καλά στην ηλεκτρονική ζωή σου
Ήρθε πρωί και θέλω μόνος μες το Ναύπλιο να δακρύσω

Τι να σου πω να καταλάβεις δεν μπορείς
Γεννάς ζωή που δεν μπορείς πλέον να δεις που πάει
Αφού έχεις μάθεις την αγάπη να πονάει
Πως να μιλήσω τι να σου εξηγήσω

Φύσησε ο αέρας έβγαλε φωνή
Η θάλασσα μου μύριζε το σώμα σου ας φύγω
Ζήτησα ένα τσιγάρο με εσένα στη βροχή
Αγάπη μου φοβήθηκες το αίμα σου μη γίνω

Ο χορός των αθώων

Αυτός που λέει κάθε μέρα
φοβάμαι να ζω σαν νεκρός
σε πόλεις δίχως μάτια
που μυρίζουν σκοτάδι
φοβάμαι να χαρίσω τα παιδιά μου
την ανυπόφορη φτώχεια σας
για ένα ξεροκόμματο δρόμο
αυτός που όταν δεν βρέχει
χορεύει ξυπόλυτος στην καυτή άμμο
τον χορό των αθώων
αυτός που φωνάζει στον καθρέπτη του:
«Ίσως αν πέθαναν όλοι οι θεοί
θα ήταν ζωντανά τα παιδιά μου»
αυτός που όταν έρθουν οι στρατιώτες
να τον πυροβολήσουν
σαν αιρετικό ή σαν τρελό, θα βρούνε λόγο
μουρμουρίζει κοιτώντας τους στα μάτια:
«ευχαριστώ για την αθανασία»
αυτός είναι ποιητής
Γι’ αυτό οι πιο πολλοί μισούνε τους ποιητές
τους θυμίζουν το παιδί που μεγάλωσε
κι έτρεξε τρομαγμένο μακριά τους
τους θυμίζουν αυτό που φοβούνται περισσότερο
τον έρωτα και τον θάνατο
γιατί ξέρουν πως τίποτε
δεν είναι πιο επικίνδυνο από ένα στίχο
που μπορεί να ματώσει τα μάτια τους
που μπορεί το αίμα τους να αρχίσει να καίει
και να θυμηθούν πως περπατώντας στον δρόμο της «επιτυχίας»
έγιναν ασήμαντοι αριθμοί
Κι όμως πέρα από αυτούς είναι κάποιες γυναίκες
που ερωτεύονται τους ποιητές
γιατί πιστεύουν πως οι στίχοι τους
ανοίγουν την πόρτα της αθανασίας
χωρίς να γνωρίζουν όμως πως αυτοί
περνούν μόνοι τους το σκοτάδι

Με τα μάτια αγγέλου

Ανοίγω όλες τις πόρτες
Φυσάει αλμυρός άνεμος
Άδεια αγκαλιά-κακή εποχή
Ένα τρένο φεύγει
Παίρνει μαζί του όλες τις ήττες
Μουτζουρώνει ο καπνός τις σελίδες μου
Καθώς ο θόρυβος της μηχανής σβήνει
Σκέφτομαι τα φώτα που έχεις
Στο πρόσωπό σου
Αυτά που οι άνθρωποι ονομάζουν μάτια
Μερικές φορές αναρωτιέμαι
Γιατί οι άγγελοι έμειναν στη γη
Ποιος ξέρει;
Ίσως για να βυζαίνουν
Ελευθερία οι ποιητές
Κι ακούραστοι να σκορπίζουν όνειρα
Έτσι δεν φύτρωσαν οι επαναστάσεις;

Ο φόβος των νικητών

Τον έρωτα αν ψάχνεις μέσα στη μοναξιά
Και νομίζεις στο φως του έχεις πάει
Και μετά ξεχνάς τη διαδρομή και δεν είσαι καλά
Το ταξίδι σου δεν έγινε ποτέ

Το δρόμο αν ψάχνεις να βρεις
Εκεί που τρέχει το κορμί να φτάσει
Η ζωή μαραίνεται και ο έρωτας και η αγάπη
Και το φιλί αρμυρό θα μοιάζει σαν να είναι δάκρυ

Τη θάλασσα κοίτα το σώμα της το κόκκινο
Στον ήλιο που δύει σαν ερωμένη να φλέγεται
Το χώμα απλά κοίτα το χώμα αυτό που πατάς
Αρώματα που μοιράζει όταν η άνοιξη το επισκέπτεται
Και μη κοιτάς τις πόλεις που λιώνουν τα χρώματα
Για να φτιάξουν κι άλλα όπλα μοναξιάς
Το φόβο των νικητών μη ζήσεις

Αν πεις καλά είμαι εδώ στην ήσυχη ζωή
Και δεν πονάς όταν οι άλλοι κλαίνε
Θολά ποτάμια τα χρόνια θα σε φτάσουν
Στην έρημο θα σε παρασύρουν και θα διψάς

Το βουνό να κοιτάς το βουνό που γεννήθηκες
Κάτι θα βρεις από φως να μου φέρεις
Μια σταγόνα του ξέρεις μου φτάνει
Να πιστέψω κι εγώ στην ανάσταση

Στην άμμο του καλοκαιριού να περπατάω

Σε μια στροφή ήσουν πεσμένη
Είχες δακρύσει και πονούσες
Σου άπλωσα το χέρι με κοιτούσες
Είπες βραχνά ευχαριστώ

Σηκώθηκες και πήρες το ποδήλατό σου
Μαζί και το μυαλό μου
Έγινες ξάφνου η θεά στο όνειρό μου
Σε έψαξα την άλλη μέρα να στο πω

Γιατί σε θυμάμαι θα ρωτάς
Γιατί στη σκόνη μου ξανά βουτάω
Δεν κάνεις λάθος έχω μείνει εκεί
Στην άμμο του καλοκαιριού να περπατάω

Γιατί σε θυμάμαι θα ρωτάς
Τόσο πολύ για σένα πια διψάω
Έχουν περάσει τόσα χρόνια
Η θάλασσά μας χάθηκε και τη στεριά κοιτάω

Στο όνειρό σου γαντζωνόμουν γυμνός
Απ' τον ήλιο μου μη βγω και πάω
Ήταν ένα καλοκαίρι μόνο φως
Που νόμιζα στον ουρανό πως περπατάω

Σηκώθηκες και πήρες τη βαλίτσα σου στο χέρι
Μαζί πήρες και τη ψυχή μου
Μεγάλωσα πολύ από τότε ξέρεις
Σε έψαχνα στις πόλεις να σε βρω

Οι πόλεις των μικρών χωριών

Η δική σου γη πατέρα μου άφησε ένα άγριο λουλούδι
μα ο άνεμος σκόρπισε το άρωμά του
μονάχα ως τον Θερμαϊκό
ποτέ μου να μην μυρίσω τον πόνο

Για χρόνια να ψάχνω το κατάλληλο χώμα
να φτιάξω ένα κήπο δικό μου με χαρά
διαφορετικός μέσα σε όμοιους ανθρώπους
επικίνδυνο πράγμα να ακούς τα αηδόνια
που κελαηδούν τα μεσάνυχτα

Έτσι γυρίζω ξυπόλυτος
στις πόλεις των μικρών χωριών
με την βρώμικη ανάσα του πολιτισμού στις τσέπες
αφήνω τα μάτια μου σαν αυτοκόλλητα στους τοίχους
ανάμεσα σε συνθήματα παιδιών
που φωνάζουν τη σιωπή τους με μαύρα γράμματα

Κι όμως εγώ λαχταρώ ακόμα εκείνο το λουλούδι
που μου άφησε η γη σου πατέρα σαν δώρο
Να πάω ένα μέτρο πιο πέρα την φωτιά
και για χρόνια έχω τα δικά μου άγρια λουλούδια στο μυαλό

Ένα περίεργο λιβάδι με λέξεις και χρώματα
να μην κρύβομαι πίσω από υπολογιστές
πίσω από τελείες και κόμματα
πιστεύοντας πως κάποια στιγμή ένα παιδί
θα πει και το δικό μου τραγούδι

Κι αν στις πόλεις των μικρών χωριών
ο θάνατος περπατάει περήφανος στους δρόμους
εγώ πιστά τον παρακολουθώ χωρίς να τον φοβάμαι
άλλοτε για να του ρίξω φως να φύγει
κι άλλοτε να του κλέψω ζωές
τα υλικά για να χτίσω ένα χάρτινο σπίτι
για τους κουρασμένους αγγέλους

Ένα βήμα πιο πέρα

Ελευθερώνω τα καλύτερα όνειρα
αναπνέω τη θάλασσα
δίπλα μου στρατιώτες της ειρήνης
πετροβολάνε στον αέρα φανταστικούς εχθρούς
Περικυκλωμένος από φωνές
πρέπει να πιστέψω στο αιώνιο της στιγμής
που κρατάει όσο ένα φιλί σου
να πάω ένα βήμα πιο πέρα
αόρατος χωρίς όνομα στο φως
Φεύγω μακριά όταν ο αέρας γίνεται λίγος
δεν κοιτάζω πίσω μου την ανοιχτή πόρτα
το κενό στα μάτια
να μην ακούω τους επιβάτες να λένε
πως έχω μολύνει με ποιήματα τα παράθυρα
Περιπλανιέμαι στις έρημες βιτρίνες
για να θυμηθώ πως δεν είμαι αθάνατος
να μην βλέπω φτωχούς
να κατηγορούν φτωχούς γα την φτώχεια τους
αφήνω το αίμα στον έρωτα
την ψυχή μου καθαρίζω με δάκρυα
μιλάω δυνατά με την σιωπή μου
ελευθερώνω τα καλύτερα όνειρα

Για την ελευθερία

Τι νομίζεις δεν κρυώνω εδώ;
Τι νομίζεις πως καλά περνάω;
Σε χάρτινες σκηνές σου λέω κατοικώ
Ακούω τη βροχή και πιο πολύ διψάω

Τι νομίζεις πως έχασα το σώμα;
Τι νομίζεις πως είμαι άυλος και δεν πονάω;
Μα που να πάω να μπορώ
Στα μάτια ενός παιδιού να ζήσω

Στην άγρια τη θάλασσα δεν έλιωσαν
Το γέρικο της ιστορίας σώμα
Κι ακόμα πιστεύω να το δω
Ένα καλοκαίρι να περπατάει στον αέρα

Τι νομίζεις με κρατάει εδώ;
Μια φωτιά με κρατάει
Μια φωτιά που ταΐζει το σώμα
Κι αυτό αντέχει το χειμώνα

Κι αυτή η φωτιά δεν λέει να φύγει
Μένει στο βλέμμα σαν φωνή
Γι' αυτό σου λέω, τι νομίζεις πως κρατάω εδώ;
Λίγο αίμα κρατάω ζεστό για την ελευθερία

Ευρωπαίων η Πόλις

Όταν σταμάτησαν πάνω
Από το λόφο που κοιμάται
Η αρχαία πόλη
Τα κόκκινα σύννεφα
Είχαν στο σώμα τους άνεμο και θυμό
Κατόπιν ένας μικρός θεός
Τα έδιωξε από τη φωλιά του
Αφήνοντας μόνο γαλάζιο και πράσινο
Την άνοιξη στην αυλή.
Τα καλοκαίρια που πυρώνει
Ο ήλιος το σκληρό χώμα
Η ανάσα της ιστορίας ακούγεται
Στον άπειρο ουρανό
Στο βαμμένο με κόκκινο χώμα
Στον Αξιό ποταμό
Που στο ορμητικό του ρεύμα
Σκορπάει την σκόνη των αιώνων.
Λίγα σπασμένα κεραμίδια
Χιλιάδες αναπνοές
Σαν του καπνού μηνύματα
Ένα μυστικό φως στα βήματα
Του χρόνου
Τίποτε δεν πεθαίνει στην αρχαία πόλη

Οι πολεμιστές του Αυγούστου

Περπατάω τα καλοκαίρια μακριά απ’ τις φωνές
των ανθρώπων που χαστουκίζουν τη θάλασσα
σβήνω απ’ το μυαλό μου
το μαύρο δέρμα του Αυγούστου
τα ωραία σώματα που φωνάζουν
έχω το κλειδί για τον παράδεισό σου
έλα να το πάρεις
γιατί θα πιστέψω πως οι έρωτές μου
χρειάζονταν το δικό τους αντηλιακό
να μην καταστραφούν στον ήλιο
Τρέχω μακριά απ’ τους πολεμιστές των νερών
ματώνω τα πόδια μου στο χώμα
γυρίζω εκεί που γεννήθηκα στον βορρά
να βρω φως κάτω απ’ το φεγγάρι
νερό να βρω τα μάτια ξεδιψάσω
τα πόδια μου μετά από ώρες
να θυμηθούν τους δύσκολους δρόμους
σε μονοπάτια που δεν περπάτησα να με πάνε
σε σταματημένα βαγόνια που σκουριάζουν
στα σύνορα του πολιτισμού
Κι όταν γυρίσω πίσω στη θάλασσά μου
το ποτάμι θα έχει περάσει στις φλέβες μου
κι ο άνεμος θα μαλώνει ακόμη
με τις λεύκες στα μάτια μου
Τίποτα δεν θα ρωτήσω την πρώτη βροχή
θα μιλάνε δυνατά τα κύματα δεν θα με ακούει
τα γυμνά κορμιά σίγουρα δεν θα είναι εκεί
μόλις ένα αστέρι πέσει στο μαξιλάρι τους
θα δοκιμάζουν στον καθρέφτη το επόμενο καλοκαίρι

Ο πειρατής των ονείρων

Χάλασα όλα μου τα παπούτσια
περπατώντας σε χιλιάδες όνειρα
μέσα στον ήλιο μέσα στην βροχή
ρωτώντας τον άνεμο
αν διψάς για ένα φιλί μου
Την πρώτη φορά που σε είδα στο όνειρο
ήσουν γυμνή και μάλωνες με τα κύματα
έτρεξα βιαστικά να σε αγκαλιάσω
μα τα μάτια σου φώναζαν πως πρέπει να φύγω
Είναι πολύ αργά να περπατήσουμε στην θάλασσα
σε λίγο ξημερώνει και τελειώνει το όνειρο
την άλλη φορά θα σου παραδοθώ
το αίμα σου να μην κρυώσει ποτέ, έλεγες
Αμέτρητες νύχτες έτρεχα μακριά απ' το σώμα
και περίμενα σε άγνωστες θάλασσες να φανείς
να σε αρπάξω σαν πειρατής μα ποτέ σου δεν ήρθες
όμως θυμάμαι μια φορά ένα αστέρι που έπεσε
το έντονο φως του μου έκαψε τα μάτια
πονούσε η ψυχή μου για μέρες στην δουλειά
Χάλασα όλα μου τα παπούτσια
περπατώντας σε χιλιάδες όνειρα
παράτησα τις πόλεις ταξίδεψα στα χωριά
μέσα στην άνοιξη να σε συναντήσω
Ιδρωμένος ξυπνούσα το πρωί
κι αυτό που θυμόμουν κάθε φορά που ξυπνούσα
είναι πως σε έβλεπα γυμνή μέσα στο χιόνι
να τρέχεις μακριά να μην σε φτάσω
Μα τώρα που οι νόμοι κλειδώνουν τις πόλεις
αγόρασα καινούργια παπούτσια
να τρέχω μακριά απ' τους χειμώνες
το αίμα μου να μην κρυώσει ποτέ

Έξω απ' την πόρτα του θανάτου

Κλάψε όσο μπορείς περισσότερο
Πιες μέχρι την πόρτα του θανάτου
Φτάσε αν θέλεις στο τίποτα ακίνητος
Αυτό που σε καίει άφησέ το να σε κάψει
Μετά από αυτό θα είναι εύκολο να περπατήσεις
Αν καταφέρεις όρθιος να σηκωθείς

Κάψε ότι μπορείς να κάψεις που σε καίει
Άλλαξε τα μάτια κρυφά στον δρόμο
Πλήρωσε ότι είναι να πληρώσεις για να ελευθερωθείς
Η ταύτιση στις φωνές του όχλου είναι παραίτηση
Και μην βάζεις σύνορα στην θάλασσα γιατί χαλάς τα όνειρα

Γράψε στον καθρέπτη σου:
«Ότι με πληρώνει κάποια στιγμή θα με σκοτώσει
με τις αλυσίδες του
Τίποτε δεν είναι καλύτερο
Από το να μην πληρώνομαι για τίποτα
Η τέχνη με σώζει απ' την σκόνη
Είναι το καλύτερο φάρμακο για το αίμα μου»
Καθάρισε τον καθρέπτη και μετά κρύψε τα λόγια στην καρδιά

Φτιάξει μια καλύβα μικρή
Να ξαποστάσει ο ζητιάνος όταν βρέχει
Ο έρωτας έχει φωνή που την ακούς μόνο εσύ
Η πίστη στα χρήματα είναι η άρνηση της αθανασίας
Θυμήσου, ένα σώμα έχει λιγότερη μοναξιά από δυο κρύα σώματα

Μην ακούς τις φωνές του δρόμου
Η αντιγραφή της ζωής είναι το δικό σου τέλος
Με ενδιάμεσες διαφημίσεις μοναξιάς
Μετά από αυτό θα είναι εύκολο να αγαπήσεις

Το μαχαίρι που σκοτώνει τον έρωτα

Θα με δεις να περπατάω στη θάλασσα
θα με δεις την σκόνη να αφήνω του έρωτα
κι αν ο άνεμος την πάει στα σύννεφα
τότε μπορείς σε ένα σύννεφο να δώσεις φιλί

Θα με δεις τα τραγούδια να αφήνω στον δρόμο
που για σένα την νύχτα απ' το όνειρο έκλεψα
κι αν ο ήλιος δεν 'ρθει να τα πάρει
τότε μπορείς να τα αφήσεις κι αυτά στη βροχή

Χρόνια ταξιδεύω στα σύνορα
σε νησιά και στις πόλεις τις μέλισσας
τα έχω δει όλα, τα έχω ζήσει, όμως δεν αντέχω να δω
το μαχαίρι που σκοτώνει τον έρωτα

Θα με δεις να κυνηγάω καλοκαίρια
σαν παιδί να παλεύω με τα όνειρα
νικητής είναι αυτός που έχει χάσει
το πρώτο του αίμα στον έρωτα

Θα με δεις να μαζεύω την άνοιξη
την βροχή απ' τις πόλεις τις μέλισσας
δεν μπορεί όσο κι αν με έχεις ξεχάσει

Ένα φεγγάρι κοιτάζει απ’ το παράθυρο

Ώρα πέντε το πρωί οδός Βλαχοπούλου
Ένα σκυλί κυνηγάει αυτοκίνητα
Μια παρέα παιδιών κλέβει ένα μηχανάκι
Βγάζω μια φωνή ένα κορίτσι κλαίει
Τρέχουν τα παιδιά στο σκοτάδι, ίσως αλλάξουν παράθυρο
Ώρα πέντε και μισή οδός Πατησίων
Ένα φιλί πέφτει στο δρόμο
Κλείνω τα μάτια να μη δω το χρώμα του
Πόσο μικρός γίνεται ο δρόμος δίχως έρωτα
Τώρα εδώ ψάχνω να βρω το τρένο της αγάπης
Πότε περνάει απ’ το σταθμό
Τώρα εδώ ψάχνω να βρω γιατί ήθελες να μάθεις
Πόσο φτωχή θα γίνεις αν χαθώ
Ώρα επτά το πρωί βουίζει η μηχανή μου
Μια μεθυσμένη γυναίκα κλαίει καθώς ξεκινάω
Τα όνειρά μου φταίνε λέει που φύτρωσαν στην άμμο
Ώρα οκτώ το πρωί χαλάω τα χρώματα
Στην οθόνη του υπολογιστή τα μάτια
Πόσο μικρός γίνεται ο κόσμος καθώς μεγαλώνω
Τώρα εδώ ένα φεγγάρι κοιτάει απ’ το παράθυρο
Τι να του πω πως η αγάπη μεγαλώνει απ’ το φως;

Ένα περιστέρι κοιτάζει τη βροχή που λιώνει το χιόνι

Πάω πίσω τις μέρες βλέπω στη μνήμη μου φόβο
Μπροστά κοιτάζω δεν βλέπω το δρόμο
Μονάχα ένα άγριο ποταμό που μοιάζει να γελάει
Μόλις παρασύρει το φεγγάρι στα νερά του και το σπάει
Ιερόσυλες κότες προσκυνούν τον βεζίρη
Θα φταίει η λάσπη η πολύ
Κλείνω τα μάτια μη λερωθούν
Σε αυτό το πανηγύρι
Ένα περιστέρι κοιτάζει τη βροχή που λιώνει το χιόνι
Ακούω ένα μπαμ πάω να δω κόκκινο το λευκό
Το δυνατό μπορεί να σκοτώνει
Ιερόσυλες κότες προσκυνούν το θεό που πληρώνει
Ταξίδευε ο καπνός μακριά απ' το αναμμένο τζάκι
Κράτησα την καρδιά έκαψα τα ξωτικά
Μικρό το βήμα στις πέτρες της ελευθερίας
Μα νοιώσω το αίμα να καίει την καρδιά
Πάω πίσω τις μέρες στη μνήμη βλέπω φόβο
Κοιτάζω μπροστά δεν βλέπω το δρόμο
Σε ένα αγόρι λέω τα χρώματα μη χάσεις
Οι θάλασσες των ποιητών μια μέρα θα σε βρουν

Απ' το άρωμά σου ζω τη κάθε μέρα

Είναι φορές που μπορώ κι άλλοτε δεν μπορώ
Να δω τη θάλασσα στα μάτια σου
Μα αυτό το όνειρό μου δεν πληρώνεται
Δίνει ανάσες στις μέρες κι αυτό είναι σπουδαίο

Από αυτά που διαβάζεις
Από αυτά που φαντάζεσαι
Από αυτά που σε φοβίζουν τα χρόνια
Σου λέω
Είναι καλύτερα να είσαι εραστής ενός ονείρου
Παρά να προσκυνάς ένα ήσυχο θάνατο

Στο σώμα μου ξέρεις βάζω αλυσίδες
Όταν σε σκέφτομαι
Να μείνω εδώ στο ίδιο μέρος ακίνητος
Μα σε ήθελα δικιά μου
Πάντα δικιά μου αυτό είναι όλο
Και τίποτε περισσότερο

Έχει χαθεί η φωνή απ’ τη ψυχή μου τις μέρες
Που οι σύντροφοι διψούν για ελευθερία
Και πνίγονται στο αλκοόλ
Μα εγώ να σε κοιτώ στα μάτια ζητάω, να σε αναπνέω
Και το θέλω ακόμα

Κι αν μοιάζω με ελεύθερος
Στον πόλεμο αυτό με το στρατό του μαύρου
Απ' το άρωμά σου ζω τη κάθε μέρα

Όταν όλοι πέφτουν, μείνε όρθιος

Τα σπίτια που έζησα
είχανε πόρτες με διπλές κλειδαριές
να ονειρεύομαι αυτοκίνητα που τρέχουν
φρένα που σπάνε τα τζάμια
να μην περνάει η άνοιξη στα δωμάτια
κλειδωμένος όνειρα άλλων να ζω για δικά μου
Οι πόλεις της οθόνης
που έλαμπαν στο πανί
όταν τις γνώρισα είχαν χαλασμένα φώτα
την μοναξιά αράχνη στους τοίχους
δρόμους βρώμικους, ναυαγούς εργάτες
νηστικούς που διψούσαν για χρυσάφι
Κι αυτό που άκουγα στις σιωπές μου
«μείνε όρθιος...»
«…όλοι πέφτουν κι όλοι φωνάζουν
την άμμο της Κυψέλης θάλασσα»
με έκανε πιο δυνατό από τον φόβο μου
κι ήθελα να χάσω περισσότερα
αλλά να χάσω όρθιος
Μα κάποτε ελπίζω
τα ξυπόλυτα καλοκαίρια
θα με φωνάξουν στην θάλασσα
να αφήσω τον πόνο της αγάπης στα κύματα
κι έναν μου στίχο στο γαλάζιο φως
«μείνε όρθιος...»

Αφού δεν έχετε να πείτε τίποτα πια

Αφού δεν έχετε να πείτε τίποτα πια
και το τραγούδι στην οθόνη
με βουρκωμένα μάτια που μας λέτε
είναι κάθε μέρα το ίδιο
ελευθερώστε τον δρόμο ελευθερώστε τα όνειρα
αφήστε την θάλασσα να περάσει

Χωρίς χρώματα τα μάτια των παιδιών είναι φτωχά
μπορεί να μολυνθούν απ' τις κραυγές
ή μπορεί να πνιγούν απ' τις γραβάτες σας
τώρα που έφυγε η βροχή
και μες τον κόσμο των χάρτινων σοφών
δεν φυτρώνει κανένα όνειρο

Σταματήστε τα βαγόνια του φόβου
γέμισαν με σκοτάδι τα σεντόνια των φτωχών
τους γελαστούς γέρους που σβήνουν το φως
αυτό το φως που διώχνει μακριά
τον θάνατο της ψυχής

Αφού δεν έχετε να πείτε τίποτα πια
μπορώ εγώ να σας πω
πως δεν θα γίνω ποτέ ο στρατιώτης σας
να πολεμάω τον εαυτό μου
ώσπου να πέσω στο χώμα

Η δική μας η θάλασσα

Ζητούσα λίγο αέρα, μια ανάσα
Όμως κανείς δεν ήξερε τι είναι αυτό
Χανόταν στο κρυφτό παρόν και μέλλον
Έχτιζε τις ζωές να μη τις δω

Κι εγώ μαζί τους έμοιαζα με πέτρα
Το ποτάμι που φράζει το νερό να μη κυλά
Μια βίδα για τη ψυχή και για το σώμα
Σιωπή να μοιράζω για να είμαι καλά

Αφού τις ρίζες μου τις πέταξα πες φταίω
Τα λύματα που πήρα αγκαλιά
Σε καταθέσεις, μετοχές, μεταλλαγμένες τροφές
Το μυαλό μου να καίω
Πες φταίω, που ξέχασα πως η δύση είναι πουτάνα παλιά

Μα όσο περνούσε ο καιρός είχα αρχίσει να κλαίω
Τα βλέφαρα στα μάτια μου καρφιά
Σαν έσβηνε το φως πολύ κενό σου λέω
Ο αέρας μύριζε καπνό από καμένη καρδιά

Γι’ αυτό πήρα απόφαση να πάω Αχερουσία
Μήπως και βρω κάποιο γνωστό πνεύμα εκεί
Η λίμνη είχε χαθεί μα βρήκα το μαντείο
Κάθισα ώρες μέσα σκάλιζα τη ψυχή

Το λόφο όταν κατέβηκα έπεσα στο ποτάμι
Και ο άγριος ο Αχέροντας με πήρε μακριά
Το παγωμένο του νερό στη θάλασσα με πάει
Σαν να μου έλεγε κρυφά: Γέμισες τη ψυχή

Σαν να μου έκλεγε κρυφά αυτή η δική μας θάλασσα
Θα περπατάει στο αίμα μας για πάντα σαν φωτιά

Βιοτεχνία Ονείρων

Κατασκευάζω τους έρωτες
Όταν δεν έρχεται αγάπη
Λαχταρώ τη φωνή της να αρπάξω
Αγία η δύναμη της αγάπης.
Στο μυστικό μου εργαστήρι
Μαζεύω στάλα-στάλα τις λέξεις
Μικραίνω τον θεό
Και φτιάχνω ποιήματα

Η στολή του χαμένου ιππότη

Μέσα στο δάσος έχω βρει τη στολή
Του χαμένου ιππότη, μα μεγάλη μου πέφτει
Θα πρέπει να έχω μάσκα καλή
Σε μια ακόμη δίκη του δικού σου καθρέπτη
Μέσα στη σκόνη του καθρέπτη
Ο χρόνος θα τρέχει
Πάντα έτσι συμβαίνει η νύχτα όταν πέφτει
Σε όσους ψάχνουν τρόπο να αγοράσουν την ανάσταση
Αν θέλεις κάτι να μου πεις κοίτα με στα μάτια
Αν όμως δεν θέλεις τίποτα να πεις
Θα επιστρέψω μόνο για σένα σε κομμάτια
Με βροχή, με αέρα, με σκόνη
Δεν περνούσαν τα όνειρα τη δική μου αυλή
Τα κρατούσα κοντά μου στη στολή του ιππότη
Γιατί παλιά τα χάριζα μα ερχόταν πληγωμένα
Κι ήθελαν πολύ φως για να ζήσουν τη μέρα
Μετά αναρωτήθηκα πως η ψυχή χαλάει φυλακισμένη
Κι άφησα ελεύθερα τα όνειρα να φύγουν
Κι ας έρθουν πίσω πληγωμένα
Καλύτερα έτσι μπορεί μεγαλώσουν μια μέρα

Τα μάτια των φάρων

Γυρίζω στο σπίτι μου κυνηγημένος
Ένας δραπέτης εποχής
Αφήνω το φιλί, αφήνω τη ζωή
Μα αυτό που αφήνω σήμερα για πάντα θα χαθεί

Μαζεύω λίγη θάλασσα τη βάζω στο μυαλό μου
Αυτή μονάχα ξέρει να κλείνει τις πηγές
Αυτή μονάχα ξέρει να μπαίνει στο όνειρό μου
Και δρόμο να μου δείχνει μακριά από κάθε χθες

Ζηλεύω τα μάτια των γλάρων
Τα ταξίδια τους στον ουρανό
Ζηλεύω τον ήχο του ανέμου
Τις ανάσες απ' τον άγριο ποταμό

Ζηλεύω τα ίχνη στην άμμο απ' τα κύματα
Ζηλεύω τα φώτα, της νύχτας τα μηνύματα
Γελάω, κλαίω, μα βουτάω πάλι στα όνειρα
Μισό μέτρο πλέω μα ελπίζω σε χιλιόμετρα

Αφού δεν μπόρεσα ποτέ να προσπεράσω
Και ποιητής να γίνω, τις νύχτες κοσμικός
Πλησιάζω στην ομίχλη ένα σύννεφο να πιάσω
Υπάρχουν δρόμοι στο λευκό που είναι φως

Ζηλεύω τα μάτια των φάρων στη θάλασσα
Ζηλεύω το γέλιο των δέντρων, την ανάσα τους
Ζηλεύω τα αηδόνια τη νύχτα άνοιξη
Ζητάω τον ήλιο να έρχεται

Είναι ωραία να φεύγεις

Φύγε μακριά απ’ την αγάπη
φύγε μακριά απ’ τους σκονισμένους δρόμους της ψυχής μου
μην δεις τα καρφιά στο σώμα μου και τρομάξεις
Φύγε μακριά τώρα που έχεις ξυπνήσει
μην χαθείς μέσα σε όνειρα που δεν περπάτησες ποτέ
κι αν καμιά φορά βρεθείς αγκαλιά με το σκοτάδι
μην ζητήσεις για ένα βράδυ ανάσταση
γιατί δεν θα αντέξεις τον δρόμο ξυπόλητη
κι ανάσταση ζητούν όσοι αντέχουν τον πόνο της αγάπης
Φύγε μακριά απ’ το φεγγάρι
μην δεις κρεμασμένη στο φως την σκιά μου
γιατί θα χαθεί για πάντα εκείνο το καλοκαίρι
που σου κρατούσα το χέρι
Φύγε μακριά απ’ την σιωπή σου πήγαινε πιο πέρα
νάρκισσοι καίνε την θάλασσα
Τώρα μακριά, κοντά στο παράθυρο
νοιώθω το αίμα μου λευκό μες το φως
φύγε μακριά είναι ωραία να φεύγεις
αρκεί να μην ξέρεις που τελειώνει ο δρόμος

Ώσπου να φτιάξω μια θάλασσα να τραγουδάει το φεγγάρι

Από εσένα ακούω πως ο δρόμος μεγάλωσε
μα εδώ πέρα κοιτάζω τα φώτα που τρέχουν
κι αν στις λάσπες της μάχης τα πόδια μου αντέχουν
είναι γιατί έχω κοντά μου την θάλασσα
από εσένα περίμενα να είσαι διαφορετική
ένα φιλί σου κάθε πρωί
μα όσο περίμενα έμεινα μόνος
μα τώρα ξέρω καλά η βιομηχανία σε θέλει ηλεκτρονική
μια κούκλα αγκαλιά με τον καθρέπτη
μέλος σε στρατό της μοναξιάς να πατάς ότι πέφτει
με ένα τηλέφωνο στο χέρι να μιλάς για τον εαυτό σου
με τον εαυτό σου
Κι έτσι τώρα σου λέω πως ο δρόμος σου χάλασε
εγώ ο τελευταίος ψάχνω την χώρα
που η βάρκα της αγάπης άραξε μετά την καταιγίδα
κι αν δεν τη βρω θα έχει μείνει το ταξίδι
έτσι ζωγραφίζω ένα σπίτι στα κύματα
καρδιές στο σκοτάδι μέσα στην άμμο
γιατί κουράστηκα με την αντιγραφή ζωής
και θέλω μόνος μου να περπατήσω
ώσπου να φτιάξω μια θάλασσα να τραγουδάει το φεγγάρι

Ο δικός μου ο πόλεμος

Ο δικός μου ο πόλεμος
δεν έχει αγγέλους χτυπημένους από σφαίρες
ούτε έχει μετανάστες κρεμασμένους
στα καλώδια της τηλεόρασης
ο δικός μου ο πόλεμος
έχει νερό να πλυθούνε τα μάτια
κι έρωτα
να ξαναζήσουν ελεύθερα τα σώματα
Η δική μου η θάλασσα
δεν βάζει φωτιά στα νησιά της
αγαπάει όλους τους θεούς
που δεν μιλάνε για θάνατο
η δική μου η θάλασσα
έχει τα δικά της τραγούδια
με το αλάτι
κλείνει τις πληγές της ψυχής
Το δικό μου χωράφι
δεν έχει φυτά που ναρκώνουν
ούτε έχει μηχανήματα
που αναζητάνε τη νύχτα χρυσό
έχει χιόνι, έχει βροχή, έχει ήλιο
έχει παιδιά, έχει ερωτευμένους
έχει εμένα που φοβήθηκα
να μεγαλώσω ένα παιδί για σκλάβο
Ο δικός μου ο πόλεμος
έχει ραγισμένα μάτια
τραγούδια έχει με σφαίρες
κι αγαπάει όλους τους θεούς
που δεν μιλάνε για θάνατο

Το καλάθι με τα ψέματα

Σε μια αργία του μυαλού
άνοιξα το καλάθι με τα ψέματα
κι άκουσα τις πόρτες να μιλάνε
κόκκινες έβλεπα τις σημαίες
κόκκινα τα φύλλα στα δέντρα
κόκκινα όλα
Σε μια αργία του μυαλού
άκουσα το γέλιο των τοίχων
άγγιξα χιλιάδες φωνές
Στην υγρασία των ματιών
φώναζαν οι μουσικές στους δρόμους
ο πόνος των βημάτων φώναζε
πέθαιναν οι Έλληνες
και πέθαιναν για πάντα
όπως πεθαίνουν για πάντα οι φοβισμένοι
Σε μια αργία του μυαλού
άνοιξα το καλάθι με τα ψέματα
τη φωτιά βρήκα
κι έκαψα όλες τις πόρτες
Τυλιγμένος με λίγο ουρανό
λαχτάρισα των πουλιών το τραγούδι
μα είχε σβήσει ο ήλιος
γιατί πέθαιναν οι Έλληνες
και πέθαιναν για πάντα
όπως πεθαίνουν για πάντα οι φοβισμένοι

Βαγόνι Αθανασία

Νοσταλγώ ένα σύννεφο πάλι να στύψω
Στη βροχή μου να χορέψω να βραχώ
Λαχταρώ με έναν ήλιο στο ποτάμι να παίξω
Τη ψυχή μου να δω στο νερό
Νοσταλγώ ένα άνεμο να αφήσω
Τον ήλιο να κρεμάσω σε σπιτάκι μικρό
Δεν θέλω πλέον τίποτε να χτίσω
Θέλω να βλέπω τα πουλιά στον ουρανό
Σπάω τον καθρέπτη μου ξανά μες το μυαλό μου
Μήπως μπορέσω έναν άνεμο να βρω
Να βγω από το σήμερα και να γυρίσω πίσω
Σε όλα τα βαγόνια μου που με έφεραν εδώ
Στο δάσος μου που έκαψαν κι έχτισαν το κορμί του
Που η αγάπη για το φως το έκανε εχθρό
Κι έζησε η θλίψη χωρίς την αναπνοή του
Και η αθανασία γυμνή στον ουρανό

Η μέρα του πολέμου

Είναι η μέρα του πολέμου σήμερα
μια ευκαιρία να σκοτώσεις ή να σκοτωθείς
μα αν θέλεις μέθυσε με ένα φιλί, με κρασί η με
θάλασσα
να γυρίζουν πίσω τα μάτια σου
γιατί κανείς δεν σου έχει πει
σκότωσε για την αγάπη
σκότωσε για τον θεό
αλλά κάθε μέρα μάτια στο ψιθυρίζουν
Είναι η μέρα του πολέμου σήμερα
μα αν θέλεις άφησε το όπλο στο χώμα
ο ήλιος καίει τα μάτια
κανείς δεν βλέπει πως θέλεις να σωθείς
Αν θέλεις μέθυσε να πάρει το αίμα φωτιά
αν θέλεις μέθυσε να μην αναστηθείς
είναι η μέρα του πολέμου σήμερα
η μέρα που θα πρέπει να αποφασίσεις
αν γίνεις ο κανένας για μια εταιρία
Μέθυσε με ένα φιλί, με κρασί η με θάλασσα
να γυρίζουν πίσω τα μάτια σου
για να δεις πως οι μέρες του πολέμου είναι πολλές
και τα όπλα τους σημαδεύουν τους φτωχούς κάθε μέρα
Κρυμμένα καλά σε ραδιόφωνα, σε οθόνες, σε διαφημιστικά
σε τράπεζες που αγοράζουνε σιωπή, που κλέβουν την ανάσα σου
που κλέβουν το χρώμα απ' τα μάτια παιδιών
με την απουσία σου τα στέλνουν σαν βαλίτσες στην ξενιτιά
εργάτες χωρίς φωνή να αρρωστήσει η Ελλάδα στο κρύο
Είναι η μέρα του πολέμου σήμερα
αύριο όμως μπορεί να είναι μια άλλη μέρα…

Λίστα διαγραφής

Σβήνω το φως ανάβω ένα κερί
να δω καθαρά την ψυχή του πατέρα
που χορεύει στα κεραμίδια
να δω καθαρά τα κορίτσια που έτρεχαν μακριά
να γλιτώσουν απ’ τα όνειρα
γιατί φοβόταν να ρίξουν στη φωτιά το σκοτάδι
Κάθε μέρα που περνάει
γίνεται πιο μικρή η θάλασσα
στα μάτια σας
πολλές φορές μέσα τους αντί για ουρανό
βλέπω αεροπλάνα να ψεκάζουν
το εξαθλιωμένο πλήθος
που έχει δραπετεύσει από τα σπίτια του
Απαγορεύεται να βάζεις σφαίρες στους στίχους
γιατί θα χάσουν την ασυλία
αστυνόμοι δημοσιογράφοι που φυλακίζουν
σώματα στους υπολογιστές
τα πετάνε σαν άχρηστο αρχείο στον κάδο
πριν τα διαγράψουν οριστικά
Μα εσείς γελάτε πίσω απ’ τις οθόνες
αγνοώντας πως είστε οι επόμενοι στην λίστα διαγραφής
όμως τα μάτια της νύχτας γνωρίζουν πως
μια μικρή φωτιά είναι αρκετή
να κάψει τα παράθυρα της μοναξιάς

Έτσι η ζωή που δεν τη ζεις περνάει

Μέσα Αυγούστου το καράβι περνάει
μα αφήνει εδώ απλά για να δω
στη λευκή την πανσέληνο
της αγάπης τα χέρια
μα το ξέρω δεν μπορώ να μιλήσω
να σου πω πως έχεις παγωμένο φιλί
σε μια πόλη που πουλάει το φως
κι αγοράζει σκοτάδι
δεν νομίζω να φτάνει
στα μάτια σου θάλασσα
και η ψυχή θα διψάει
τόσα μυστικά, τόσο μακριά
το σώμα σου νομίζω δεν πονάει
έτσι η ζωή που δεν τη ζεις περνάει
όμως γνωρίζω πως καίει
αλάτι τη μνήμη σου
και μια φωνή που σου λέει
η αγάπη είναι πέτρα βαριά
δεν νομίζω να σκάει
κύμα στον ύπνο σου
και το κορμί να πονάει
αργία ψυχής δεν κάνεις μόνο εσύ
είναι χιλιάδες οι προσκυνητές
με τα ίδια τα μάτια σαν τα δικά σου
η αγάπη είναι πέτρα βαριά
μα έτσι η ζωή που δεν τη ζεις περνάει

Ξυπόλυτα καλοκαίρια

Όταν γυρίζω το κλειδί στο σπίτι που μεγάλωσα
Ξυπόλυτα τα καλοκαίρια χαιρετάνε το παιδί
Μέσα στην σκόνη με ρωτάνε το αίμα μου αν χάλασα
Από γυναίκες που ζητούσαν έναν πρίγκιπα να ΄ρθει
Μετά από λίγο όταν ανοίγω τα παράθυρα
Ο ήλιος κάνει έφοδο να μπει
Μες τα δωμάτια ορμάει φως για να χορέψει
Μες το μυαλό μου να με εκδικηθεί
Όταν γυρίζω στο σπίτι που μεγάλωσα
Αφήνω κάθε ψέμα απ’ το μυαλό μου να χαθεί
Βάζω φωτιά σε κάθε νόμο που χαλάει χαμόγελο
Τίποτα δεν γνωρίζω από τέλος κι αρχή
Καθώς περνάνε οι ώρες και οι τοίχοι μου χαμογελάνε
Έξω στην αυλή γαβγίζει ένα σκυλί
Πάλι οι πρόσφυγες θα φτιάχνουν πλιθιά να μεγαλώνουν όπου πάνε
Γιατί η αγάπη όταν καίει είναι δυνατή
Όταν μυρίζω το βρεγμένο χώμα στην αυλή μου
Πάω αμέσως να ανάψω ένα κερί
Σε αυτούς που τρέχουνε στα σύννεφα ξυπόλυτοι ακόμα
Και με κρατάνε μακριά από την άδεια την ζωή

Ουράνιο τόξο πάνω από μια παγωμένη ψυχή

Στο πρώτο φιλί αστέρια είχαν πέσει
στα μάτια η θάλασσα ήταν χρυσή
ξυπνούσε ο ήλιος για να περάσει
όλο το φως μες την ψυχή
Στο δεύτερο φιλί είχες ξεχάσει
την πόρτα της αγάπης ανοιχτή
μες το μυαλό σου είχες σχεδιάσει
μια βάρκα να δένει στην ακτή
Τρέξε μακριά απ' το χώμα του παραμυθιού
πρέπει να σηκωθείς απ' το χώμα και να τρέξεις
περπάτησε τα σύννεφα ένα ουράνιο τόξο να σε βρει
μόνο με την αγάπη θα αντέξεις
Στο πρώτο φιλί η φωτιά είχε φτάσει
από τα μάτια στο κορμί
λύκοι κρυβόταν λυπημένοι
στο δάσος κυνηγημένοι απ' την σιωπή
Στο δεύτερο φιλί δεν είχες ξεχάσει
για πάντα να πεις θα είμαστε μαζί
για πάντα όμως λέει ο δρόμος
είναι ένα ουράνιο τόξο πάνω από μια παγωμένη ψυχή

Οι άγγελοι φοράνε μαύρα ρούχα

Στο μυστικό μου εργαστήρι κάθε πέτρα
Έχει το δικό της αίμα
Κι οι άγγελοι φοράνε μαύρα ρούχα
Η κάθε αλήθεια να φαίνεται ψέμα

Στο μυστικό μου εργαστήρι
Πίνω κρασί να βγουν απ' το αίμα μου οι δρόμοι
Δεν είμαι φως μα ούτε πιόνι
Τους φοβισμένους αγαπούν οι νόμοι

Τρέχουν στα μάτια μου οι δρόμοι
Στην μοναξιά της πόλης με γυρίζουν
Μέσα σε νάρκισσους κομπάρσο με αφήνουν
Ψυχή να καίω το πρωί

Στο μυστικό μου εργαστήρι
Φτάνω απ' το χώμα στον θεό
Η ψυχή να μην χρειάζεται να βλέπει
Κι ούτε μαγικά παπούτσια έχω
Κι ούτε λεφτά να αγοράσω φως

Κι όλο μαθαίνω από όλα όσα έχασα
Καλύτερα βήματα
Κι ας μην έζησα μια θάλασσα
Κι ας μην πέθανα μια νύχτα από έρωτα

Οι αστυνόμοι της σκιάς

Μάζεψαν επαγγελματίες που χειροκροτούν σε κηδείες
το ένδοξο παρελθόν του έθνους
μουντζούρωσαν τα όνειρα για να μυρίζουν σάπιο κρέας
να κλέψουν τον ήλιο απ' τις ψυχές
εύκολα να πουληθεί στις αγορές της Ευρώπης
Έτσι γέμισαν τους δρόμους με τράπεζες
έφεραν τις κατάλληλες σκιές που έμοιαζαν με ανθρώπους
έφτιαξαν την αστυνομία της σκιάς
τα λόγια των σοφών έβαλαν σε κουστούμια
πήραν ένα πληκτρολόγιο κι άλλα ηλεκτρονικά όπλα
και σιγά-σιγά άρχισαν να κλέβουν ήλιο από τις ψυχές
ώσπου ο ήλιος χάθηκε
Αλλά κανένα στην πολιτεία δεν τον πείραξε που ήταν νύχτα μέσα του
αφού οι τράπεζες έδιναν χρήματα σε όποιον άνοιγε την πόρτα
κι αυτός αγόραζε, αγόραζε, αγόραζε να γεμίσει τα μάτια του
χωρίς να καταλάβει ποτέ του πως άδειαζε η ψυχή
Γιατί οι αστυνόμοι της σκιάς τους είχαν κάνει όλους να πιστέψουν
πως ο ήλιος της ψυχής καίει τα μάτια
κι αν δεν τον διώξεις μακριά σε κάνει επικίνδυνο για τον εαυτό σου
τυφλό που αφήνεις τους άλλους να κερδίζουν
Μα πέρασαν τα χρόνια τα χρήματα τελείωσαν
οι γείτονες μάλωναν μεταξύ τους
τα αδέλφια μάλωναν μεταξύ τους
τα παγκάκια έγιναν κρεβάτια
κι οι αστυνόμοι της σκιάς φόρεσαν τα ρούχα πολιτικών
έγραφαν κι έσβηναν νόμους στα αγγλικά
λίγο χώμα, λίγο γυμνό και μερικούς νεκρούς
να δώσουν στους πιστούς τους να φάνε

Ένας ψεύτης ουρανός

Σε έχει κουράσει ξέρω η συνταγή
Να είσαι μια μύγα στον παράδεισο
Ο μυστικός σου δείπνος να έχει βρώμικο ψωμί
Και όλο να βλέπεις κλειδωμένο το παράθυρο

Φίλα με φως φίλα με αγάπη
Έξω είναι ο ψεύτης ουρανός
Και το άγγιγμά του μια μεγάλη αυταπάτη
Φίλα με φως φίλα με αγάπη

Τα αεροπλάνα σαν κοιτάς στον ουρανό
Να κόβουνε στη μέση μαύρα σύννεφα
Θα κουβαλάνε τα όνειρά σου τα καλά
Να τα πετάνε στον αέρα σαν ασήμαντα

Φίλα με φως φίλα με αγάπη
Έξω είναι ο κλέφτης ο καιρός
Και η φωνή του που ακούς μια απάτη
Φίλα με φως φίλα με αγάπη

Το χρυσαφένια ρούχα που κοιτάζεις στη σκηνή
Σε έχουν φωνάξει στη γιορτή τους σαν κατάδικο
Να τους πετάξεις χειροκρότημα για αμοιβή
Και οι οθόνες να μιλούν για το αθάνατο

Πως θα κερδίσω αγάπη μου τη νύχτα αυτή
Και θα σκοτώσω με το σώμα σου το θάνατο
Ο μυστικός μου δείπνος έχει βρώμικο ψωμί
Και μόνο ελεύθερος να σιωπώ είμαι στο άδικο

Φίλα με φως φίλα με αγάπη
Έξω είναι ο ψεύτης ουρανός
Μα το αντίδοτο στα ψεύτικα μόνο η αγάπη
Φίλα με φως φίλα με αγάπη

Η κόκκινη θάλασσα

Κόκκινη θάλασσα στου ήλιου τα παιγνίδια
Κοιτάζω τα σύννεφα μήπως περνάς κι αν με θυμάσαι
Το πρώτο αστέρι έπεσε του Αυγούστου
Μα δεν μου άφησες καμιά ευχή να σε προδώσω
Κι όμως στα μάτια μου έχω την άμμο από τα ταξίδια

Γυρίζω πίσω στο ποτάμι για να πάρω
Λίγο νερό για τις πληγές μου στη ψυχή
Και να πληγώσω με τα μάτια μου το χάρο
Πριν ταξιδέψω στης πατρίδας τη σιωπή

Αυτό που σου έμαθαν να αγαπάς
Είναι μια φυλακή μέσα στους τοίχους
Να λες σε όλα ναι να μη μιλάς
Να μουτζουρώνεις τη φωνή σου μες τους ήχους

Αυτό που σου έμαθαν να αγαπάς
Είναι μια καρδιά χωρίς τους χτύπους
Μες τη σιωπή να ζεις και να γερνάς
Να κολυμπάς μέσα στα κύματα τους μίσους

Κοιτάζω τα σύννεφα να μουτζουρώνουν το φεγγάρι
Το λεωφορείο για το μέλλον στο γκρεμό
Άμα πονάς και αν με θυμάσαι
Το πρώτο αστέρι έπεσε και είμαι εδώ

Περιεχόμενα

	σελ.
Καρδερίνες από πλαστελίνη	4
Το βαμβάκι που δακρύζει στο χιόνι	5
Κόκκινη άνοιξη	6
Οι άγγελοι της απάτης	7
Ήθελα να βάψω ένα ποτάμι	8
Η θάλασσα του Αυγούστου	9
Ο Βαρδάρης τραγουδάει μαζί μου στο τρένο	10
Κορίτσια που περάσανε από δω	11
Ένας παλιάτσος στην πλατεία γελάει	12
Φύλλα του καλοκαιριού	13
Το πηγάδι των παραμυθιών	14
Μόνο οι εραστές μένουν ζωντανοί	15
Τα χελιδόνια της ψυχής	16
Πάρε τον δύσκολο δρόμο	17
Γιατί τα σύνορα είναι μέσα μας	18
Μες του Αυγούστου το φεγγάρι παραδώσου	19
Το δέντρο της αγάπης δεν υπάρχει	20
Οι πιστοί της ησυχίας	21
Η ψυχή που δεν πέφτει στο χώμα μεγαλώνει στο φως	22
Ένας δρόμος για να φτάσουμε ως την θάλασσα	23
Μείνε μόνη σου	24
Ένα καινούργιο καλοκαίρι	25
Το σπίτι που γεννήθηκα	26
Μακριά απ’ τις φωνές των σκλάβων	27
Σφαγείο αγγέλων	28
Ημέρα ελευθερίας	29
Όχι ίσως, Ιερισσός	30
Τα ποτάμια του έρωτα είναι πάντα κόκκινα	31
Μια μάσκα κάθεται στο σαλόνι και περιμένει την άνοιξη	32
Γυμνοί άγγελοι	33
Η θάλασσα των ονείρων	34
Ειδομένη, τα μάτια γέμισαν χώμα	35

Κι ακόμα ψιθυρίζω να μη σας ενοχλώ 37
Ένας φακός για την ελευθερία 38
Το ταξίδι της αγάπης 39
Τίποτα δεν είναι αδύνατο, τίποτα αν ζεις για άλλες ζωές 40
Γυάλινος πόλεμος 41
Η δική μου πατρίδα 43
Παραδώσου γυμνή 44
Ο πιο όμορφος δρόμος 45
Μια τρύπα στο σκοτάδι 46
Όσες γυναίκες φίλησα 47
Αλλά θα ήταν ωραία να ήμουν το αίμα το δικό σου 48
Σταυρός από αλάτι 49
Μπροστά από το φως που βλέπουν οι άλλοι 50
Είμαι αυτός που ζητάς μόλις φύγω 51
Ένα καλοκαίρι δεν φτάνει 52
Να βάψω ένα κομμάτι της καρδιάς 53
Ο μάγος καλοκαίρι 54
Όμως εγώ θα στο πω 55
Άκουσα η αγάπη 56
Βασίλισσα της βροχής 57
Είμαι αυτό που θέλουν οι άλλοι 58
Μη περιμένεις να σου πω 59
Το φιλί του καθρέφτη 60
Μπορεί να ήσουνα κι εσύ δεν ξέρω 61
Ποτάμια με παραμύθια 62
Ναύπλιο 63
Ο χορός των αθώων 64
Με τα μάτια αγγέλου 65
Ο φόβος των νικητών 66
Στην άμμο του καλοκαιριού να περπατάω 67
Οι πόλεις των μικρών χωριών 68

Ένα βήμα πιο πέρα 69
Για την ελευθερία 70
Ευρωπαίων η Πόλις 71
Οι πολεμιστές του Αυγούστου 72
Ο πειρατής των ονείρων 73
Έξω απ' την πόρτα του θανάτου 74
Το μαχαίρι που σκοτώνει τον έρωτα 75
Ένα φεγγάρι κοιτάζει απ' το παράθυρο 76
Ένα περιστέρι κοιτάζει τη βροχή που λιώνει το χιόνι 77
Απ' το άρωμά σου ζω τη κάθε μέρα 78
Όταν όλοι πέφτουν, μείνε όρθιος 79
Αφού δεν έχετε να πείτε τίποτα πια 80
Η δική μας η θάλασσα 81
Βιοτεχνία Ονείρων 82
Η στολή του χαμένου ιππότη 83
Τα μάτια των φάρων 84
Είναι ωραία να φεύγεις 85
Ώσπου να φτιάξω μια θάλασσα να τραγουδάει το φεγγάρι 86
Ο δικός μου ο πόλεμος 87
Το καλάθι με τα ψέματα 88
Βαγόνι Αθανασία 89
Η μέρα του πολέμου 90
Λίστα διαγραφής 91
Έτσι η ζωή που δεν τη ζεις περνάει 92
Ξυπόλυτα καλοκαίρια 93
Ουράνιο τόξο πάνω από μια παγωμένη ψυχή 94
Οι άγγελοι φοράνε μαύρα ρούχα 95
Οι αστυνόμοι της σκιάς 96
Ένας ψεύτης ουρανός 97
Η κόκκινη θάλασσα 98

Σάκης Αθανασιάδης

«εδώ το φως είναι παντού
αλλά κανείς δεν το βλέπει
γιατί τα σύνορα είναι μέσα μας»

Το βαμβάκι που δακρύζει στο χιόνι

ISBN: 978-618-84709-2-7

©ΟΡ.2026 Σάκης Αθανασιάδης

Creative Commons